

גיליון מס' 1 · חודש טבת תשפ"ה · העלון טעון גניזה

ירחון תורני לבית היהודי

בין קודש לרחוק

2 מנוחת אמת ואמונה
הכל על מנוחת שבת
אמיתית · הרב דוד שלום נקי

14 שידוכים
· כיצד מתפללים על שידוך
הרב אלמוג טלולקר

19 זוגיות ומריבות
· לעשות שלום בבית
הרב אבנר קוואס

38 ה' רוצה שתיהי יפה
· צניעות בת ישראל
הרב רונן חזיזה

עטרה
ליושנה

נפשינו חיכתה למאור שבא להחזיר עטרה ליושנה

מנוחת אמת ואמונה

הרה"ג דוד שלום נקי שליט"א

מנוחת החמור

מנוחה! מי אינו נח מפעם לפעם!?

ישנם אנשים, שתמיד נראה אותם עסוקים. רצים, ממהרים, לחוצים. עוד עבודה, עוד עסקה, עוד פגישה, עוד טלפון, ריצות לפה וריצות לשם. תמיד -

"אין זמן!"! אם היו להם 48 שעות ביממה, גם הם היו מלאים עד מחנק. אבל, למרבה הפלא - גם האנשים הללו - נחים! ולא לשעה קלה, אלא לכמה שעות ביום! מדוע הם מבזבזים את הזמן היקר על מנוחה? כי ללא מנוחה, לא יוכלו להמשיך לעבוד.

מפרעה שיתן לעם ישראל לשבות ביום השבת, פתח ואמר לו: אדוני המלך, קח נא שני חמורים, לאחד תתן לעבוד שבעה ימים בשבוע, ואילו לשני תתן יום אחד של מנוחה. מי מהם יפיק תפוקה מרובה יותר של עבודה? נסה וראה, שדווקא החמור השני - ההספק שלו לשבוע יהיה רב יותר!

והנה, יש לך עבדים, ובודאי מעוניין אתה להפיק מהם את התפוקה המרבית, לכן תן להם יום אחד בשבוע של מנוחה, וכך תרוויח עבדים מצוינים, עם הספק עבודה גדול יותר! שמע פרעה

לעצת משה, ונתן לישראל לנוח בשבת.

ישנם אנשים, שתמיד
נראה אותם עסוקים.
רצים, ממהרים, לחוצים.

זה מה שהצליח לשכנע את פרעה - אם המנוחה תביא להספק עבודה גבוה יותר, היא משתלמת! ואכן היום, כשכבר כל המחקרים הוכיחו שיום מנוחה שבועי, מעניק לאדם תפקוד טוב יותר בכמות ובאיכות, הפך הדבר לנורמה בכל העולם

מנוחה זו, היא למעשה - ויתור לאדם,

אז מהי המטרה של המנוחה? לצבור כח להמשיך בעבודה! וזוהי גם המטרה שלשמה אנשים לוקחים להם מפעם לפעם ימי חופשה ומנוחה. הן ללא זה, יתקשו להמשיך בתפקוד תקין ובפעילות השוטפת של החיים.

אמרו חז"ל: כאשר רצה משה רבנו לבקש

ניתן לחוש במילים אלו - כי מדובר במנוחה מסוג אחר לגמרי. מנוחה בעלת משמעות נשגבה ומרוממת, משמעות של קדושה וקרבת ה'. מהו סודה של מנוחה זו?

שביתה, רבותי.

רבותי, שמעו נא חדשה מסעירה: חברת תוכנות המחשבים מייקרוסופט הכריזה על שביתה! אתם ודאי שואלים: "לכמה זמן?" - ובכן, הקשיבו: אין זו שביתה זמנית, אלא שביתה קבועה, לצמיתות!

"מה זאת אומרת?" אתם תמהים, "קרה משהו? יש איזה משבר? קריסה? פשיטת רגל?" - לא ולא! תשמעו. להיפך - קרה דבר מדהים: הגיע לשם מישהו, גאון מחשבים אדיר, וחולל את הבלתי יאומן: הוא פיתח מחשב המתוכנת בצורה המשוכללת ביותר שיכולה להיות. משהו מושלם מושלם מושלם! אז זהו, לחברה אין מה לעשות יותר, אין לה צורך לפתח יותר. היא שובתת. אתם שואלים בתמהון: "איך זה יתכן? הרי אין סוף לפיתוחים ולשכלולים! מה, האם החברה מתכוונת להיעצר כאן, מבלי להמשיך להתקדם ולהתפתח?!"

- נו, רואים שלא הבנתם. כבר אמרנו.

הכרה בחולשתו. הבנה שהוא אינו יכול לעבוד ללא הפסקה, הוא צריך מידי פעם 'לקחת אוויר' כדי לצבור כח להמשיך הלאה. הוא נח - כדי להיות חמור עבודה טוב יותר, להפיק מעצמו הספקים טובים יותר.

מנוחת אהבה

ועתה, נתבונן במנוחת השבת של היהודי. האם אף היא, כמנוחת החמור, באה לספק לאדם יכולת הספקים גבוהה יותר? האם אף היא - אינה [חלילה] אלא חוק סוציאלי קדום, שנחקק למען רווחת הפועלים? הבה נטה אוזן, למילות ההוד של תפילת השבת:

"אֶתְּה אֶחָד וְשִׁמְךָ
 אֶחָד, וּמִי כְעִמְךָ
 כִּישְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד
 בְּאֶרֶץ..."

יוֹם מְנוּחָה וְקִדְשָׁה לְעַמְּךָ נִתְּנָה. אֲבָרְכֶם
 יְגַל, יִצְחָק יִרְנֶנּוּ, יַעֲקֹב וּבְנָיו יִנְחֹחוּ בוֹ.
 מְנוּחַת אֲהָבָה וּנְדָבָה.
 מְנוּחַת אֶמֶת וְאַמּוּנָה.
 מְנוּחַת שְׁלוֹם הַשְּׁקֵט וְבִטָּח.
 מְנוּחָה שְׁלֵמָה שְׁאֵתָה הוּא רוּצָה בָּהּ.
 יִכִּירוּ בְּנֵיךָ וַיִּדְעוּ כִּי מֵאֵתְךָ הִיא מְנוּחַתְּם,
 וְעַל מְנוּחַתְּם יִקְדִּישוּ אֶת שְׁמֶךָ."

לכל מכשיר שיצא לשוק, היו חסרונות מסויימים, ויכולות מוגבלות בביצועים שונים. לכן יש טעם וצורך להמשיך לפתח ולהשתכלל. שלימות הבריאה

והנה, אודות בריאת העולם - אומרת התורה (בראשית פרק ב פסוקים א-ג):

"וַיִּכְלֹ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם. וַיִּכַּל אֱלֹקִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיְבָרֶךְ אֱלֹקִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ, כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹקִים לַעֲשׂוֹת".

ברא הקב"ה עולם אדיר ועצום, מורכב ומתוחכם, נהדר ומרהיב, בעל אינספור פרטים שונים ומגוונים. הנה לנו מערכת אדירה ובלתי נתפסת של מאורות וכוכבים - אלו ממדים, אלו מרחבים, אלו מערכות מתואמות ומדויקות! ובתוך המערכת העצומה הזו - תלוי כדור הארץ. כמה קטן ומזערי הוא ביחס לכל הכוכבים סביבו - אך כמה מחושב ומתוכנן, באופן ובמיקום המאפשרים קיום לו ולכל אשר בו! ועל פני כדור הארץ - אלו פלאי פלאים! להתפעל, להשתומם ולהתרגש - מכל פרט ופרט! איזו צמחיה, אלו בעלי חיים. איזה גיוון, איזו ססגוניות, איזו התאמה נפלאה. כדאי ללמוד קצת מדעי טבע, רק כדי לעמוד נרעשים ונפעמים אל מול פלאי הבורא, ולזעוק: "מה רבו מעשיך ה', כולם בחכמה עשית!"

והאדם - "נזר הבריאה" - איזו יצירה מדהימה! שילוב ייחודי של גוף ונשמה, רוח וחומר. והמוח האנושי - כלום יש בעולם איזו חברת מחשבים שתתימר

גאון המחשבים הזה פיתח את המחשב הכי משוכלל שיכול להיות. זהו מחשב מ-ו-ש-ל-ם בתכלית, לא יכול להיות טוב ממנו, ולכן החברה שבתה.

"לא יכול להיות!", אתם קובעים בפסקנות, "תמיד יש מושלם יותר, תמיד יש מה להתקדם".

ואתם צודקים... מעולם לא נעצר עולם המחשבים מלהתקדם ולהשתכלל. תמיד הוא הולך וצועד לקראת חידושים נוספים, המצאות מדהימות ופיתוחים חדשניים. המילה האחרונה של אתמול, כבר לא עדכנית להיום, והצעקה האחרונה של היום, גם היא תהפוך ברבות הימים למוצג מוזיאוני עתיק...

מדוע זה קורה? האם הדבר מעיד על יתרון או על חיסרון?

יהיו שיענו ללא היסוס "יתרון!". עולם המחשבים הולך ומתקדם, הולך ומשתכלל, תמיד בתנועה קדימה - מה יכול להיות יותר טוב מכך?! אבל המתבונן, ידע לומר בבטחה, כי כאן בדיוק טמון דווקא החיסרון! מדוע עולם המחשבים תמיד צריך להתקדם? דווקא מפני שיש לו חסרונות והוא אינו מושלם. אילו אכן היו מצליחים לפתח מחשב מושלם בתכלית - היו חברות המחשבים צריכות לשבות!...

ועוד דוגמא: אילו היו מצליחים יצרני הפלאפונים לייצר מכשיר מושלם, שיתן מענה מושלם לכל הצרכים התקשורתיים של האדם, לא היה צורך בשדרוגים ובשכלולים נוספים. אלא שתמיד,

לפתח מחשב היכול להידמות אליו?!

"הדבר שהוא שלם, ראוי אליו השביתה והמנוחה. ודבר זה דומה אל ישראל, כי מצד שלמותם יש להם השבת והמנוחה... כי כל מי שאין לו מנוחה, לא הגיע אל השלמות, ולכן הוא מתנועע. והנה תראה כי המנוחה שייך אל דבר שהושלם, ואז הוא בעל מנוחה... ודבר זה אין לבני נח [גויים] מפני שאין להם השלמות בפועל, לכך ראוי להם התנועה התמידית, ועליהם אמרו 'ויום ולילה לא ישבותו'..."

"לֹאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מְכַל הַמַּעֲשִׂים, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נִתְעַלָּה וַיֵּשֶׁב עַל כִּסֵּא כְבוֹדוֹ. תִּפְאָרֶת עֲשָׂה לְיוֹם הַמְּנוּחָה. עֲנֵג קָרָא לְיוֹם הַשְּׁבִיט."

זֶה שִׁיר שֶׁבַח שֶׁל יוֹם הַשְּׁבִיעִי. שְׁבוּ שְׁבִיט אֵל מְכַל מְלֹאכְתּוֹ.
 יוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר מְזִמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשְּׁבִיט.
 לְפִיכֶם יִפְאָרוּ לְאֵל כָּל יִצְוֵרָיו, שְׁבַח וַיִּקָּר וַיִּגְדֵּל וַיִּכְבֹּד וַיִּתְנַו לְמַלְאָךְ יוֹצֵר כָּל הַמְּנוּחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם שְׁבִיט קִדְשׁ."

השבת מעידה על הבורא, עכשיו נראה עוד דבר מיוחד ונפלא.

התורה אומרת כי השבת מעידה על כך שהקב"ה ברא את העולם בששה ימים: "אות היא לעלם כי ששית ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, וביום השביעי

והנה - כל מלאכת הבריאה המורכבת והעצומה הזו, הגיעה לסיומה ביום השבת. "וַיְכַל אֱלֹקִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה!"

זהו זה, ה"ייצור" שבת! כאשר הגיע יום השבת, היה העולם מושלם בתכלית. לא חסר כלום, ואין דבר מיותר; אין שום צורך לשפר, לשכלל, לחדש, להתקדם. הכל מאוזן, הכל מדויק, הכל נאה ומתוקן. הכל הכל מ-ו-ש-ל-ם!

מנוחת השבת של בורא עולם מבטאת היא את שלימות הבריאה, ושלימות הבורא יתברך.

חלק אלוה ממעל

אף לנו, בניו אהוביו, הנחיל הקב"ה את מנוחת השבת, את הכח לשבות ממלאכה. שביתת היהודי בשבת מעידה על כך שיש בו צד של שלמות, של מנוחה. מי שרדוף כל הזמן להשיג עוד ועוד, זה מראה על כך שתמיד הוא חסר, תמיד יש לו מה להמשיך לחפש ולהשלים. אבל ליהודי יש את היכולת והכח - לשבות. להפסיק את המרוץ, כי יש בו כבר משהו שלם בתוכו, יש בו חלק נאצל - "חלק אלוה ממעל", שאינו מבקש להשיג דבר, שאינו זקוק להתקדמות, לשיפור, לתנועה. חלק של שלימות ומנוחה.

הדברים הם עמוקים ונפלאים - למתבונן בהם. וכך אומר המהר"ל מפראג זצ"ל (בספרו דרך החיים ה ט):

הפסוק "ויכולו השמים והארץ" - בשבת הגיעו הברואים לתכלית ולגבול שהציב להם הבורא. ומסיים המדרש, שאילו לא היה אומר הקב"ה לעולמו די, עד עכשיו היה ממשיך להימתח ולהתפתח.

בעצם, התיאוריות הכופרות בכך שיש בורא לעולם, טוענות שיש כביכול אלו שהן סיבות פיסיות הפועלות בעולם, שגרמו לעולם להיווצר, ואף להתפתח. כביכול יש איזשהו תהליך פיסי טבעי, אלו שהם כוחות טבע עצמאיים, שהביאו את העולם להתפתחותו הנוכחית.

אבל - הלוא לשיטתם, היאך לפתע עצרו כוחות אלו מפעולתם?! היאך הבריאה קיימת זה אלפי שנים באותה מתכונת, ואינה ממשיכה באותם "תהליכים טבעיים" אדירים שהם כביכול מאמינים בהם?!

"אם חס ושלום נבעה בריאת העולם מסיבות פיסיות, כמו שלימדה ההשכלה החומרנית בכל הזמנים, אם לא היה פעיל בענין זה רצון חופשי חושב, כל יכול, והעולם קיים במציאותו רק הודות לכוחות הטבע הפועלים, למה איפוא שִׁלְטַת שבת בבריאה זה אלפי שנים?! למה אין כוחות אלה ממשיכים לפעול

שְׁבֵת וַיִּנְפֹּשׁ".

אבל - הדבר אינו מובן. כיצד דווקא יום השבת מעיד על העשייה של ששת ימי המעשה? הלוא דווקא ביום הזה היה להיפך - היתה שביתה ממלאכה. איך ולמה דווקא השביתה מעידה על העשייה?

התשובה לכך, היא בעצם תשובה אדירה לכל מיני תיאוריות כפרניות, המנסות לטעון שהעולם מתפתח ומתהווה על ידי תהליכים "טבעיים" כביכול. נתבונן ונראה.

אומר המדרש:

"וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם - מְכוּלָּלִים הִיוּ הַמַּעֲשִׂים, וְהִיוּ מוֹתָחִים וְהוֹלְכִים" (בראשית רבה י ה)

"אֲנִי אֵל שְׂדֵי, אֲנִי הוּא שְׂאֲמֵרְתִי לְעוֹלָמִי וְלַשָּׁמַיִם דִּי לְאַרְץ דִּי, שְׂאֲלוּלִי שְׂאֲמֵרְתִי לָהֶם דִּי עַד עַכְשָׁיו הִיוּ נִמְתָּחִים וְהוֹלְכִים" (בראשית רבה מג ג)

אומר כאן המדרש: הקב"ה ברא את העולם באופן כזה, שבמשך ששת ימי המעשה, הבריאה היתה הולכת ונמתחת, הולכת ומתפתחת, עד אשר ביום השבת, הציב ה' גבול ותכלית לבריאה, ואמר לעולם "די". לכן אחד משמותיו של הקב"ה הוא "שדי", ש-די, שאמר לעולמו "די". וזהו שאומר

פינת ההלכה

שמחה בשבת

כשם שיש מצות שמחה בחגים שנאמר: "וְשִׂמְחֶתְךָ בְּחֻגְךָ", כך מצווה לשמוח בשבת, וכן דרשו חז"ל בספרי: "וביום שִׂמְחֶתְכֶם" אלו השבתות. וכן אנו אומרים בנוסח התפילה: "ישמחו במלכותך שומרי שבת" וכתב בספר היראים: "כל דבר שלב האדם מוצא בו שמחה וקורת רוח, חייב לשמוח בו". (שבת ו טז. מאור ישראל ח"ג קע)

הוצאות שבת

ישתדל לענג את השבת במיני מאכל ומשתה חשובים הערבים לחכו, וירבה בבשר ויין ומגדנות כפי יכולתו. וטוב לאכול דגים בשלושת הסעודות, ואם אינו אוהב דגים, לא יאכל. וכל המרבה בהוצאות שבת ובהכנת מאכלים רבים וחשובים, הרי זה משובת. ואם אין ידו משגת, טוב שילווח, אם ברור לו שיוכל לפרוע חובו בזמן. אך אינו חייב להצר לעצמו ולבקש מאחרים כדי להרבות במאכל ומשתה בשבת, אמרו חכמים: "עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות".

ולברוא יצורים חדשים בעוצמה כבירה!?! מדוע לא קיימת יותר הפעולה, אם עדיין קיימת הסיבה!?! מי שם גבול ותכלית זו?! מה בלם וריסן את פעולת הכח?!

עצם העובדה שלא נוצרו בבריאה יצירות חדשות - והיא שובתת, עצם ה"שבת" השוררת ביקום, מוביל בעליל כי העולם הזה אינו פרי תוצאה פיסית של כוחות טבע הפועלים מתוך הכרח עיוור, כי אם מלאכתו של בורא כל יכול". (מהספר טועמיה חיים זכו)

זהו שאומרת התורה: "אות היא לעלם, פי שִׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנְפְּשׁ!"! השבת היא עדות נאמנה על בורא עולם, אשר ברצונו ברא ויצר, מתח ופיתח, וברצונו - אמר לעולמו 'די' ושבת ממלאכתו!

ברית נצח

קבע הקב"ה את מנוחת השבת - כברית עולם, בינינו לבינו. יש כאן איזה סוד משותף, איזו אות וסימן נצח - ששמור רק בינינו לבינו. ביום שבת קודש, יושבים אנו היהודים, בניו אהוביו - ושובתים. נהנים מן הקיים, מן החלק הרוחני הטהור והשלם הקיים בנשמתנו. מפסיקים את המרוץ והרדיפה, ומתענגים על ה'. בכך אנו מעידים על הקשר האיתן שלנו עם בורא עולם, אשר אף הוא שבת ביום השבת מכל מלאכתו אשר עשה.

הנה, במילים אלו, קובעת התורה הקדושה את ברית הנצח הזו (שמות לא טז-יז):

"וַיִּשְׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת, לַעֲשׂוֹת אֶת

שהמנוחה והשביתה יפה לו. ואתה מקשיב לו, לחלק הנאצל הזה אשר בקרבך, אינך מדכא אותו בשטף קצף מרוצת החיים, כי "ברית עולם" כרותה בינך ובין אלוקיך.

שמה תשמח רעים אהובים

למה דומה מנוחת השבת? לשני ידידים, האוהבים זה את זה בלב ונפש. אלא שמחמת ששניהם טרודים ועסוקים מאוד, כל אחד בענייניו, הם חששו שמא הקשר ביניהם ילך ויתרופף. לכן החליטו לכרות ביניהם ברית ידידות, כשהם קובעים לעצמם יום קבוע, בו יפגשו וישבו וישמחו כשבת אחים יחד, וכך תתחזק אהבתם. (רמב"ן)

כן הדבר בידידות האיתנה בינינו לבורא יתברך. "ידיד נפש, אב הרחמן... נפשי חולת אהבתך!" נשמתנו הטהורה, החצובה מתחת כסא הכבוד, משתוקקת היא מאוד מאוד אל ה' יתברך. אין לה תשוקה גדולה יותר, ואין לה שמחה גדולה יותר - מן הקרבה המתוקה אליו. אבל - טרדות החיים שוחקות, תאוות העולם מושכות ומפתות, היצר הרע עושה את מלאכתו נאמנה - והאהבה הולכת ונחבאת, הידידות העמוקה מאימת להידחק לפינה קטנה בירכתי הלב.

והנה מזמין אותנו הבורא יתברך, אחת לשבוע, לשבת ולשמוח עימו. לעזוב את טרדות החיים, להניח לעמל והיגיעה הבלתי פוסקים - ולהתענג במחיצתו.

איזו הפגנת ידידות היא זו! "אני לדודי

הַשְּׁבֶת לְדִרְתָּם בְּרִית עוֹלָם.
 בְּיָנִי וּבְיָן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹת הִיא לְעֵלָם,
 כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ,
 וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנְפְּשׁ."

הילוך 'שבת'

אכן ההלכה מנחה אותנו בשבת - ליהנות מן המוכן, מן הקיים. לא לנסות להשיג עוד ועוד. לפני השבת יש מצוה לטרוח ולהכין את כל צורכי השבת - ומשאך נכנסת השבת - זהו זה, כל העבודות מאחור. כעת הנפש היהודית עוברת להילוך אחר - שבת, אצילי, מרומם, מלכותי. אין יותר להכין ולעשות, לפעול וליצור [כמובן שיש לכך גדרים הלכתיים ברורים, כמובא להלן ב"שער ההלכה"]. כעת יש לנו הכל, לא חסר לנו כלום.

הנחיה זו רמוזה בפסוק (שמות כ ט):
 "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד, וְעֵשִׂיתָ כָּל מְלֹאכְתְּךָ,
 וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת לַה'..." מה אומרות המילים "ועשית כל מלאכתך"? וכי אדם יכול לעשות את כל מלאכתו בששה ימים? אלא אמרו חז"ל: "כשתבוא שבת - יהא בעיניך כאילו כל מלאכתך עשויה, ולא תהרהר אחר מלאכה" (רש"י). בשבת אתה שרוי במציאות אחרת, של שלימות ורוגע. ענייני החול אינם מטרידים אותך. מבחינתך הכל מסודר, הכל עשוי.

מאכלי השבת אף הם כבר מוכנים, ואין לך אלא ליהנות ולשמוח ולהתענג על ה'. כי אינך חמור עבודה, ואף לא 'מכונת הספקים' מהלכת. אינך רדוף לעולם אחר הישגיך ומילוי חסרונותיך. כי "חלק אלוה ממעל" נמצא בתוכך, חלק שלם,

בין קודש לחול

"אות היא ביני וביניכם - ולא ביני ובין האומות!" הקב"ה הבטיח מראש, שלא יתן לשום אומה אחרת להשתתף עמנו ביום הידידות המיוחד שיש לנו עמו!

כידוע [-להבדיל בין הטהור לטמא!], בימיה הראשונים של הנצרות, בחרו הנוצרים את יום השבת ליום מנוחתם. אולם כאשר החלה הנצרות להתפשט בעולם, והמנוחה בשבת יכולה היתה להפוך לנחלת הכלל [מבחינה חיצונית, כמובן], סיבבה ההשגחה העליונה שהנוצרים עצמם הזיזו את "שבתם" יום אחד קדימה, ליום ראשון, והשבת נותרה נחלת עם ישראל לבדו. מעין זה קרה גם עם המוסלמים. הם בחרו להם כיום מנוחה את היום השישי, והותירו את השבת כאות לברית הייחודית בין ישראל לאלוקיו.

הפלא ופלא! מיליאדי אנשים ועשרות מדינות בעולם, שובתים - או יום לפנינו או יום אחרינו, אך שבת קודש - נשארה רק בשבילנו!

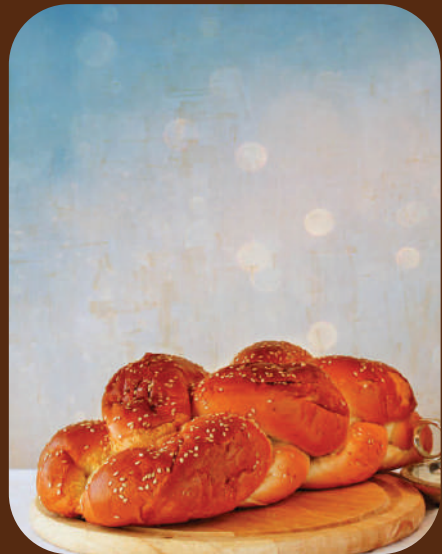

"וְלֹא נִתְּנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ לְגוֹי אֲחֵרָה, וְלֹא הִנַּחַתוּ מַלְכָּנוּ לְעוֹבְדֵי אֱלִילִים.
גַּם בְּמִנוּחַתוֹ לֹא יִשְׁכְּנוּ עַרְלִים, כִּי לְעַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל נִתְּנוּ בְּאַהֲבָה. לְזָרַע יַעֲקֹב אֲשֶׁר בָּם בְּחַרְתָּ."
בְּחֻמְתָּ.

כמובן שאף יום השביתה שקבעו לעצמם הגויים, הינו חיקוי חיצוני חסר תוכן פנימי - לעומת השבת היהודית.

[להקב"ה] - ודודי לי". נוטל היהודי כוס יין בידו ומרימו בהצהרת עדות, כי ה' הוא האלוקים, אשר ברא את העולם בששה ימים, וביום השביעי שבת. הוא מציית לבוראו ושובת מכל מלאכה, מפנה את מחשבתו וליבו אליו. הוא עורך שולחנו בכבוד והדר, ומפיו קולחים זמירות ותשבחות לאל חי. והקב"ה - מחזיר לו

הארת פנים בכפל כפליים. משרה עליו נועם מיוחד הממלא את חדרי הלב בשמחה ועונג, ואף מצווה עליו את ברכתו - שפע של טובה וברכה ברוחניות ובגשמיות, הנמשכים לכל ימות השבוע.

הכניסה לזרים אסורה!

מדהים לראות, כיצד השגיח הקב"ה במהלך ההיסטוריה, שאכן ברית הידידות הזו תישאר רק בינינו ובינו, מבלי שיכנסו זרים לשטח מקודש זה. וכמו שאומר המדרש (ילקוט שמעוני שמות לא):

חשיבות עליונה, עד כדי כך שהוא מצווה בתורה, שבית הדין יתן עונש מוות למפר את הברית במזיד, מתוך הכרה וידיעה, מפני שהוא ככופר בבורא עולם. "מגיד הכתוב, שכל מי שמחלל את השבת, מעיד לפני מי שאמר והיה העולם, שלא ברא את עולמו בשישה ימים, ולא נח בשביעי". ה' יצילנו. (מכילתא פרשת יתרו)

אות ושלט - אני יהודי

מסופר על הגאון החפץ חיים זצ"ל, שפעם נודע לו על בעל עסק יהודי שהתחיל לפתוח את חנותו בשבת. הרב, אשר הכיר את היהודי המסכן הלזה, אשר התחיל לתעות ולסטות מדרך ה', כאב על כך והצטער צער רב, וביקש שיקראו לו אליו. כשבא אצל הרב, פנה אליו הרב:

"ידידי וחביבי, ברצוני לשאול אותך שאלה. הנה מעל חנותך מתנוסס לו שלט לתפארה: "נגריה". אם ביום מן הימים לא תוכל להגיע לחנות לשרת את קהל לקוחותיך כבכל יום - האם תוריד את השלט?"

- "לא, ודאי שלא", ענה היהודי, כשהוא תמה לאן חותר הרב בדבריו.

הרב המשיך: "ואם תרצה לצאת לאיזה טיול ארוך, ולקחת חופשה ארוכה - האם במקרה כזה תסיר את השלט?" - לא, גם לא."

- "האם יש איזה מקרה שבו תחליט להסיר את השלט?"

- "אהה... ובכן, רק במקרה שאחליט לסגור לגמרי את החנות. כשארצה לעסוק במקצוע אחר."

הביט החפץ חיים ביהודי התועה ואמר לו

הנה למשל, במוזיאון השעווה, ניצבים ועומדים להם דמויות מגוונות: נשיאים לשעבר, ראשי ממשלה, שרים חשובים... הבה נשאל: האם יש הבדל ביניהם לבין בני אדם אמיתיים? הלוא הם נראים זהים לחלוטין!...

כמובן שהשאלה מגוחכת. למרות הדמיון החיצוני, הרי בקרב האדם, מתחת לשכבה החיצונית, ישנה מערכת מופלאה של גידים ונימים, מערכות מסובכות ושלובות של לב וריאות, כליות וטחול, קרביים ובני מעיים, עצמות וגידים, ומעבר לכך - מח וחושים, תודעה וזיכרון, חוויות ורגשות, שכל ונשמה - ודבר מכל אלו אינו מצוי בבובת השעווה הגולמית! אומות העולם אכן מחקים את יום השבת, אך החיקוי הוא חיצוני - לשביתה, לפולחן ולטקסיות. אין הם מסוגלים להקנות לשבת את המימד הפנימי, הרוחני והעמוק, הקדוש והמרומם - הקיים אצלנו היהודים.

בשמירת השבת אנו מצהירים על אמונתנו בבורא עולם, ועל הקשר האיתן שיש לנו עימו.

ואמנם, דווקא מגודל החיבה והאהבה של בורא עולם אלינו, וממה שקרבנו אליו כל כך, יש ללמוד גם על חומרת המזלזל, שרומס בידיו את אות הנצח בינינו לבין הקב"ה, ומראה כי אינו חפץ בקשר עם חי העולמים, חס ושלום. וכמו שהקב"ה בכבודו ובעצמו כותב בתורה (שמות פרק לא פסוקים יב - יז):

רואים אנו, כי הקב"ה מייחס לברית זו

בפרהסיה - הרי הוא כעובד עבודה זרה, ושניהם כגויים לכל דבריהם". (הלכות שבת פרק ל הלכה ט"ו)

אף הגויים ידעו כי שמירת השבת הינה יסוד גדול מאוד ביהדות, ומבלעדיה חלילה אין קיום וצביון לשמירת התורה והמצוות: אמר המן הרשע לאחשוורוש: "אם אתה מבקש לעקור אותם - עקור את השבת ובטל אותה, ואחר כך אתה מכלה אותם". (אסתר רבה ז)

- היוונים כאשר רצו לקעקע את התורה מעם ישראל, גזרו תחילה שלוש גזירות: * שלא למול את הבנים. * שלא לקדש את החודש [ובכלל זה כל שמירת החגים]. * שלא לשמור את השבת. ידעו הם כמה עוצמה וכח יש במיוחד במצוות הללו בשמירת הצביון היהודי.

יהי רצון שבזכות ההקפדה על שמירת השבת, נזכה בקרוב לגאולת ישראל השלימה, כמו שאמר רבי שמעון בן יוחאי: "אלמלי משמרים ישראל שתי שבתות כהלכתם, מיד הם נגאלים" (שבת קיח ע"ב). ואמר הקב"ה: "אם שמרתם נרות של שבת, אני מראה לכם נרות של ציון". (ילקוט שמעוני במדבר ח תשיט)

בתוכחת אהבה: "דע לך בני, יהודי באשר הוא, אף אם אינו מקיים את המצוות כדת וכדין - כל עוד ששומר את השבת, הרי הוא מוכיח, כי גאה הוא שזיכהו בורא עולם להיות יהודי, וכמרים דגל ומכריז - אני יהודי, אינני בוש בזה. לא כן יהודי שהתרחק כל כך עד שמזלזל בשמירת השבת - בזה הוא מראה כי מסיר מעליו את השלט 'אני יהודי', ואינו חפץ בהתקרבות להקדוש ברוך הוא, לעם ישראל, ולתורה הקדושה שהנחיל לנו בורא עולם".

צפור הנפש של היהדות

התייחסותה החמורה של ההלכה כלפי אדם המחלל שבת בפרהסיה [בגלוי], ממחישה לנו עד כמה שמירת השבת הינה ציפור נפשה של היהדות. הנה, קובעת ההלכה, שהמחלל שבת בפרהסיה:

- * פסול לעדות.
- * יינו - יין נסך.
- * חשוד על השבועה [אין משביעים אותו בבית דין, ואם קפץ ונשבע אינו נאמן].
- * אין מקבלים ממנו קורבן כלל.
- * שחיטתו נבלה.
- * אין מערבים עימו [עירובי חצרות בשבת].
- * אינו מצטרף למנין לתפילה.
- * לא קוברים אותו בתוך שאר קברי ישראל ששמרו שבת.
- * אינו נאמן באיסורים [אין אוסרים או מתירים דבר על פי עדותו]. (שבת חמדת הימים עמוד 61)

וכך אומר הרמב"ם: השבת היא האות שבין הקב"ה ובינינו לעולם. לפיכך כל העובר על שאר מצוות - הרי הוא בכלל רשעי ישראל, אבל המחלל שבת

פתיחה מחודשת

דהן מחסני גלידות

מבצעים מיוחדים
בסניף דימונה

סופר רולר

3 ב-16 ₪

גומיגם

3 ב-13 ₪

טילון אקסטרים
טילון אוראו

3 ב-14 ₪

שלגון
קרח

8 ב-10 ₪

לה קרמריה
משפחתית

2 ב-35 ₪

שלגון
לייט

3 ב-12 ₪

לה פרוטה

3 ב-12 ₪

וניל מצופה
פטל

5 ב-10 ₪

הרשת רשאית להפסיק את המבצע בכל עת.

054-5530877

מרכז מסחרי דימונה

ואני תפילתי

הרב נדב אלחדיף שליט"א

כוחנו בתפילתנו

צריך האדם לידע שכל מטרת התפילה ובעיקר כל מטרתנו היא ההתקרבות לבורא יתברך.

ואין ספק שזה לא קל ואפילו מאתגר משום שיהודי העושה את אותה הפעולה שלש פעמים ביום במשך כל חייו ממילא מתרגל הוא... ולכן צריך לדעת את עניין ההתחדשות בתפילה. שאלו פעם את הגאון חכם בן ציון אבא שאול זצוק"ל איך הוא זוכר היטב את כל הגמרות פוסקים ראשונים ואחרונים וכו' בעל פה. ענה להם הרב: "אם הייתם הולכים עכשיו בשוק ורואים פיל מעופף הייתם זוכרים.. כך גם אני כל קטע וקטע שאני לומד אני לומד אותו כדבר מיוחד, יוצא דופן ואז בטוח אני שלא אשכח".

כשיהודי רואה דבר מיוחד יוצא דופן וחדשני הוא זוכר היטב ולא שוכח. גם אדם העובר לא עלינו משברים קשיים וניסיונות הוא מעדיף לשכוח אותם אך לרוב הוא זוכר. ולכן ברגע שיהודי עומד לפני השם יתברך ומרגיש שהכל רגיל אצלו והנה מגיע הוא אל עוד תפילה יעצור שניה ויתבונן בחסדי השם, בדברים המופלאים שהשם נתן לו (ולא חסר ב"ה רק צריך להתבונן ולא לקחת שום דבר כמובן מאליו) וממילא ברגע של התבוננות יגיע לידי הודאה עצומה להשם יתברך.

וכאן מגיעה הנקודה של התפילה. שעומדים לפני השם יתברך ומתפללים אנחנו בעצם מודים לו ומשבחים אותו. כי צריך לדעת שהשם יתברך לא חייב לנו כלום וכל דבר קטן הוא מתנה. ורק על ידי הודאה שאדם מאמין שלא מגיע לי כלום אלא הכל מלמעלה. אני יבוא ידבר עם השם ממילא זה יוצר חיבור. וכמו בן ואבא, האבא אוהב לדבר עם בנו לשמוע אותו ובמיוחד אוהב שהבן מספר לו חוויות ודברים שקרו לו וכך גם הבן שמח לספר לאביו ולקבל ממנו תובנות עצות ואפילו סתם שיחת חולין. ככה הקשר נוצר והחיבור עולה ומתעלה.

קל וחומר אנחנו שבאים להתפלל נבוא בצורה של בקשה ודיבור עם השם יתברך אשר הוא אבינו מלכינו רועינו, ועל זה בנויה כל מעלת וערך ההתבודדות ששם המטרה זה לצאת לשדה (אבל זה לא חובה אפילו אפשר בתוך חדר, במרפסת או כל פינה שקטה) ולדבר עם השם יתברך במילים שלך לספר לו, לבקש ממנו ובעיקר להודות לו. מגיל קטן חונך כל אדם לומר תודה לכל מי שהביא לו אפילו סוכריה אז קל וחומר להגיד תודה למלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שנותן לנו חיים כל רגע ורגע נשמה ונשימה, בית, אוכל וכל טוב.

כתוב בספרים הקדושים שתפקיד היצר הרע לגרום לאדם שיגיע למצב שימשיך בחייו, ימים יעברו והאדם לא יעצור ויתבונן.. ולכן ברגע שנגיע לתפילה אפילו לפני שנכנס לבית כנסת

נעצור שניה נתבונן בחסדים הגדולים שעשה עימנו השם יתברך על ניסוך שבכל יום עימנו, נתבונן במילות התפילה נגיד את הפסוקים המזמורים התיבות והאותיות, מילה במילה כמונה מעות. נלמד את פירוש מילות וקטעי התפילה אשר אומרים אנו אותם מידי יום ולא תמיד משכילים להתבונן לראות ולהבין מה אמרנו, נדע נעריך ונתבונן במהות התפילה כמה כוחה ועוצמתה של התפילה גדול הוא וחשוב עד מאוד. וכמו שאמרת הגמרא (ברכות כא.) "רבי יוחנן אמר ולואי שיתפלל אדם כל היום כולו".

וכה גדולה היא מעלתה וכוחה של התפילה שנאמר על עם ישראל "אין כוחה של אומה אלא בפיהם" וכפי שמביא ר' צדוק הכהן מלובלין (פרי צדיק בראשית פרשת ויגש אות י') - שעיקר כוחם של ישראל בפיהם - בתורתם ובתפילתם ועין שם. ולכן כוחנו בתפילתנו.

וכשייתמיד בזה האדם יראה חיבור עמוק לתפילה שלו וממילא יגיע לחיבור וקרבת השם, וב"ה יראה ישועות גדולות אמן

שידוכים

כיצד מתפללים על בן או בת הזוג?

ללמוד שיעור חשוב בהלכות תפילה
וסדרה בכלל, ובנוגע לתפילה על הזיווג
בפרט:

אמר שמואל: מותר
לארס אשה בחולו
של מועד שמא
יקדימנו אחר וכו'.
ומי אמר שמואל
שמא יקדמנו
אחר? והאמר רב
יהודה אמר שמואל: בכל יום

ויום בת קול יוצאת ואומרת: בת פלוני
לפלוני, שדה פלוני לפלוני.
אלא שמא יקדמנו אחר ברחמים. כי הא
דרבא שמעיה להווא גברא דבעי רחמי
ואמר: תזדמן לי פלניתא. אמר ליה:
לא תיבעי רחמי הכי. אי חזיא לך - לא
אזלא מינך, ואי לא - כפרת בה. בתר הכי
שמעיה דקאמר: או איהו לימות מקמה או
איהי תמות מקמיה. אמר ליה: לאו אמינא
לך לא תיבעי עלה דמילתא?

ישנם בחורים ובחורות, אשר בטוחים
כי באם ישלימו שידוך פלוני, אזי לבטח
יגיעו למחוז אושרם לעדי עד. מחשבות
אלו יתכנו בשל חפצם העז להשתדך
עם משפחה חשובה ומכובדת כלשהי,
מבחינה תורנית, מעמדית או כלכלית
וכן ע"ז הדרך. במקרים אחרים הדבר
יתכן משום שבימי נעוריהם או בעברם,
הכירו את בן או בת הזוג שעיימם בטוחים
שעליהם להינשא.

כעת את כל השתדלותם, מבטחם

"ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו כי עקרה
היא" (בראשית כה, כא)

מפסוק זה לימדונו חז"ל את כוחה של
התפילה (יבמות סד, א): "למה נמשלה
תפלתן של צדיקים כעתר? מה עתר
זה מהפך התבואה ממוקם למקום, כך
תפלתן של צדיקים מהפכת מידותיו של
הקדוש ברוך הוא ממידת רגזנות למידת
רחמנות".

בכחה של התפילה להועיל בכל תחום
שהוא, חכמה, תשובה, פרנסה וכו', ואף
לשם השגת זיווגו של האדם נחוצה היא
התפילה, זאת על אף מאמר חז"ל (סוטה
ב, א) הנודע כי: "ארבעים יום קודם יצירת
הולד, בת קול יוצאת ואומרת: בת פלוני
לפלוני" - וננסה לברר מדוע באמת יש
להתפלל על דבר שלכאורה כבר נגזר
עלינו שיהיה, כמו כן נעמוד על תוכן
התפילה הראוי על הזיווג.

כיצד מתפללים
מהגמרא הבאה (מועד קטן יח, ב) ניתן

זרוע חרובי לבית החורף

בין קודש לזול

מלא מהשל"ה הקדוש הובא בסוף הקונטרס).

מקור נוסף לנקודת מבט זו, ניתן למצוא בדברי החזון איש במהות מידת הבטחון, כשמדבריו ניתן ללמוד כלל גדול לחיי האדם המאמין והבוטח בה' ובפרט תקופה הרת גורל זו ('חזון איש אמונה ובטחון', תחילת פרק ב):

"אם היא הזיווג שלך אזי היא תהיה שלך, כי מה' אישה לאיש"

טעות נושנה נתאזרחה בלב רבים במושג בטחון. שם הבטחון המשמש למדה מהוללה ועיקרית בפי החסידים, נסתובבה במושג חובה להאמין - בכל מקרה שפוגש האדם והעמידתו לקראת עתיד בלתי מוכרע ושני דרכים בעתיד, אחת טובה ולא שניה - כי בטח יהיה הטוב, ואם מסתפק וחושש על היפוך הטוב הוא מחוסר בטחון. ואין הוראה זו בבטחון נכונה, שכל שלא נתברר בנבואה גורל העתיד אין העתיד מוכרע, כי מי יודע משפטי ד' וגמולותיו ית'. אבל ענין הבטחון הוא האמון שאין מקרה בעולם, וכל הנעשה תחת השמש הכל בהכרזה מאתו ית'...

עכ"פ לענייננו נלמד, כי לא כל שהאדם חושב אותו לטוב עבורו, אכן זוהי תוכניתו של הקב"ה בשבילו, ועל כן ראוי יותר בתפילתו לבקש על זיווגו כפי שהבאנו לעיל ולא על שידוך מסויים דווקא.

ותפילתם, שמים באותו שידוך מיוחד מבחינתם - וכאן טעותם הגדולה, כפי שלימדנו רבא בגמרא הנ"ל, שכעת נבוא אל ביאורה ולימוד ליקחה.

בגמרא הובא מעשה ברבא, ששמע אדם שהתפלל על אישה מסוימת שתהיה אשתו. אמר לו רבא: כי כך לא מבקשים, וזאת משום שני צדדים. הצד הראשון הוא, שאם היא הזיווג שלך אזי היא תהיה שלך, כי מה' אישה לאיש, כנלמד בהמשך הגמרא שם. והצד השני הוא, מכיוון שאם אישה זו אינה שייכת לך, אזי תבוא לכפור בה, היינו שתתחרט על שנשאת אותה לאשתך (ע"פ גירסה אחת בגמרא מכ"י, הובא בר"ן בפירוש ראשון).

אכן אותו האיש המשיך להתפלל בדרך הזו, ובסוף "זכה" שתינשא לו, ומה קרה אח"כ? מסופר לנו בגמרא, שרבא שמע אותו מבקש: או שהוא ימות לפניו, או שהיא תמות לפניו - משום שכעת הוא רק סובל ממנה, זאת כפי שאמר לו רבא, שאם היא איננה שייכת לו, הוא עתיד להתחרט על נישואין אלו.

אם כן, כיצד עלינו להתפלל על הזיווג? בתפילתנו לה' עלינו לבקש: שיוזמין לי את הזיווג משורש נשמתו הראוי לי, ושלא אעמוד בספק או התלבטות לגביו, ושח"ו לא תהיה לי טעות בהכרעה ואפספס ע"י כך את הזיווג המיועד לי (נוסח תפילה

קונטרס עולם השידוכים

הרב אלמוג טלולקר

מה צריך לבדוק בצד השני? מה בודקים בבירורים המוקדמים ומה בפגישה עצמה? על מה לפסול ולהוריד שידוך? כיצד להתנהג בפגישות? כיצד נחליט אם אכן ישנה התאמה לחיי נישואין? וכמובן, עם מי להתייעץ בנוגע לכל שאלה שמתעוררת? **התשובות לכל השאלות האלו בקונטרס שלפניכם**

לרכישת הקונטרס התקשרו - 053-3132472

חדשה בדימונה!

ואג לא חוצה אפסס אוגה...

DIGIM

חנות לבגדי נשים בקו צנוע ובסטייל

בְּצִנִּיעוֹתֶיךָ

כל כבודה בת מלך פנימה

שדרות הנשיא 188 | 052-294-4402

תקשורת בין

הורים

לילדים

הרב מוטי זולברג, יועץ חינוכי,
מחבר הספר "דע לך בני"

על הכל. לכן, לפני שאנו מתחילים
"להקשיב" לילדים שלנו, בואו נחשוב
ונתרגל עד כמה אנו באמת מקשיבים
לילדנו.
לעת עתה, בחנו את עצמכם, האם

הורים יקרים.
האם אתם מקשיבים לילדים שלכם?

המטרה בטור זה, לשפר ולהיטיב את
אמנות התקשורת בין הורים לילדים
בכדי שההורים יוכלו לדבר עם בניהם-

לא נאריך כאן יתר על המידה בכל חמשת הסוגים הנ"ל, אלא, נתמקד בהקשבה המובחרת והנחוצה ביותר לקשר איכותי עם הילד - הלא היא הקשבה אמפתית. מהי אמפתיה? נציג ראשית כל את ההגדרה ואחר כך נרחיב:

להכיר באופן ספציפי ומדויק את נקודת ראותו הסובייקטיבית המורכבת של הזולת, ולבטא זאת באופן שהזולת ירגיש שהובן.

היה מי שאמר (קארל רוג'רס, מאמר "חופש ללמוד"): "בכדי לגלות אמפתיה, עליך לחיות לשעה קלה בתוך חייו של השני, לנוע בהם בעדינות, בלי להיות שיפוטי". לעת עתה אתה מניח בצד את כל השקפותיך וערכיך, על מנת להיכנס לעולמו ללא דעה קדומה.

ראינו מהם חמשת סוגי ההקשבה, וכמובן, שהקשבה אמפתית היא המומלצת - הגענו למסקנה כי הקשבה אמפתית הינה חיונית ליצירת קשר עם ילדנו.

אתם יודעים להקשיב הקשבה אמיתית. המבחן די פשוט: בזמן שהאדם השני מדבר, האם אתם כבר חושבים על מה תגידו או תענו? אם עניתם כן, נכשלתם.

אך אל חשש, גם על הקשבה אמיתית ניתן להתאמן.

נסו להרגיל את עצמכם לא לחשוב על מה תגידו, אלא פשוט להקשיב עד הסוף מבלי לערב את עצמכם.

ננסה לדמיין, כאשר הבן חוזר מהתלמוד תורה או מהישיבה ומתפתחת שיחה, והנער חולק עימו חוויה כלשהי. ואנו חושבים כי אנו מקשיבים....

אכן? אנו מקשיבים? בואו נראה... סוגי ההקשבה

בספרות המקצועית חילקו את סוגי השמיעה לחמישה (עפ"י מ' ביבר, 'מכון ברנקו וייס לטיפול החשיבה'):

- א. הקשבה פסיבית - שתיקה. (הוא מדבר ואני מתעלם)
- ב. הקשבה סלקטיבית. (אני מקשיב רק למה שאני רוצה)
- ג. העמדת פנים. (אני מראה עצמי כאילו אני מקשיב - הנהון בראש וכיו"ב)
- ד. הקשבה דרוכה. (אני מחכה למשפט מסויים ואז גוער בו)
- ה. הקשבה אמפתית.

כל נער צריך מבוגר אחד שיקרא את הספר "דע לך בני"

מהדורה רביעית
עם הסכמות נלהבות מגדולי ישראל

עכשיו בחנויות הספרים.
לפרטים והזמנות: 054-5773002
M0545773002@gmail.com

צויות

ביקורת ומריבות

הרב אבנר קוואס

א. הדרך לקבל ביקורת.
ב. אופן אמירת הביקורת.
ג. מריבות ללא 'שריטות'.
תחילה נקדים ונאמר שיש לעשות הפרדה מוחלטת בין ביקורת למריבה. אצל הרבה אנשים הביקורת נתפשת כמריבה או קטטה. התפישה הזו בטעות יסודה, מכיון שאמירת הביקורת היא למעשה דבר אחר לגמרי. נכון שאמירת ביקורת יכולה להוביל למריבה, מה שבדרך כלל קורה, (אך ביקורת ומריבה הם דברים שונים) ולכן צריך לשים קו הפרדה ברוך בין שניהם.

כדי להמחיש זאת אספר לכם על בני זוג שהגיעו אלי ליעוץ זוגי לפני מספר שנים.

בקשר הזוגי ישנן הרבה עליות ומורדות. לפעמים הקשר רגוע וזורם אבל לפעמים הוא 'נתקע'. אחד הגורמים למצב הזה הוא הרצון שלנו לגרום לשינוי בתפקוד הבית או הזוגיות, ואנחנו עושים זאת באמצעות ביקורת או הערה.

הרבה פעמים אנחנו לא מצליחים במשימה של אמירת ביקורת משתי סיבות עיקריות: או בגלל שאנחנו לא יודעים איך לומר את ההערה, או שהצד השני לא יודע לקבל אותה. כולנו יודעים שנושא זה הוא אחד הנושאים הטעונים והמורכבים בקשר הזוגי. לכן עלינו ללמוד איך לבנות את הבית נכון תוך שחרור המשקעים הקיימים.

בפרק זה נטפל בשלושה נושאים עיקריים:

”מיום החתונה

לא היה לנו

יום ללא מריבות,

אין יום

שהיא לא

רבה איתי”

נרדו תורני לבית הורדו

בין קודש לרזוז

אסור לי להעיר לז? יש בכך פסול?
כעת קלטתי את הטעות של בעלה...
הבנתי, אמרתי לה, וביקשתי: תני לי
אותו דחוף!!!
הוא לקח את השפופרת, ואמרתי לו:
תאמר לי, יש אדם מושלם?
לא, הוא ענה.
אסור לאשה להעיר לבעלה? שאלתי.

כן, אבל היא רבה איתי... הוא אמר.
ואז הסברתי לו את החילוק באופן
ברור: ידידי,
נא לדעת, יש
ביקורת ויש
מריבה. אלו
שני דברים
שונים לגמרי.
נא לשים
קו חוצץ בין
שניהם. מותר
לומר ביקורת,
ומותר גם
להתקוטט.

אשתך לא רבה איתך, היא מעירה לך
על דברים שמפריעים לה וזה הכל.
את ההערות תלבנו, ותדונו עליהם.
קוראים יקרים, נא לדעת, ביקורת
היא דבר בונה, והיא לגיטימית. אף
חברה בעולם לא יכולה להתקיים ללא
ביקורת.

מדינה שלא יהיה בה 'מבקר מדינה' -
תסתאב, והשחיתות בה תגדל.
בית ספר שלא יהיה לו מפקח - המורים
והמנהל יעשו ככל העולה על רוחם.

כחצי שנה לאחר שבני הזוג התחתנו
והקימו בית, קיבלתי טלפון בהול
מהחתן: הרב, הוא אמר, חבל
שהתחתנתי...

שאלתי אותו: למה?
והוא הסביר: מיום החתונה לא היה לנו
יום ללא מריבות, אין יום שהיא לא רבה
איתי וגוערת בי... אני סובל כבר חצי
שנה!

אמרתי לו: זה טבעי שבשנה הראשונה
יש קטטות ואי הבנות, אבל חצי שנה
רצוף, זה באמת קצת מוגזם.
היא לידך? אפשר לדבר איתה?
שאלתי.

כן, הוא ענה, והיא ניגשה לטלפון.
שאלתי אותה: זה נכון שאתם רבים
כבר חצי שנה רצוף?
לא רבנו מעולם! היא אמרה.

הופתעתי מאד מתשובתה ואמרתי:
אבל בעלך אומר שאתם רבים כל יום...
והיא הסבירה את הדברים בצורה
ברורה:

בתחילת חיי הנישואין שלנו, לא הכרנו
כל כך אחד את השני, ובמשך הזמן
התגלו דברים, תכונות, והתנהגויות
שלא ידעתי עליהם

מקודם. אני
בסך הכל
מבקשת ממנו
להשתנות
פה ושם כדי
שנחיה בצורה
יותר טובה. האם

כן. אלא עליך להוכיח אותו בנועם,
לשובתו, ולטובת החברה כולה.

הביקורת אינה מועילה, אלא אם
היא נאמרת בצורה נכונה. אבל אם
היא נאמרת בצורה מעליבה או בפני
אנשים, אז אסור
לאומרה. לכן
הפסוק שהזכרנו
מסתיים במילים
”... וְלֹא תִשָּׂא עָלָיו
חֶטְאִי”. זאת אומרת,
כשאתם רוצים
לקיים מצוות תוכחה,
היזהרו שהמצווה
לא תהפוך לעבירה!

עשו זאת בעדינות, ובשיקול דעת.

בעל שהעיר לאשתו ליד המשפחה
או הילדים, לא רק שלא קיים מצוות
תוכחה אלא גם הלבין את פניה
ברבים, ויותר טוב אם היה שותק. אשה
שהרימה את קולה על בעלה תוך
אמירת הערה וכולם שמעו זאת, עדיף
היה שלא תאמר.

המוסד החינוכי יפסיק להיות חינוכי,
ועדיף היה שלא היו פותחים את בית
הספר בכלל.

מפעל שלא מבקר את פסי היצור, זו
רק שאלה של זמן מתי המפעל ייסגר
והבעלים יפשטו את הרגל ובסוף גם
את היד...

ביתו של אדם הוא
מפעל חיוי. צריך
שתהיה שם ועדת
ביקורת הדדית
כדי לתקן בעיות
בהווה ולמנוע נזקים
בעתיד. אם כן, לא
רק שהביקורת
לגיטימית ונחוצה, אלא היא גם נכונה
ובונה.

זאת ועוד, אמירת ביקורת היא גם חיוב
מן התורה שנאמר: ”הוֹכַחְתָּ תוֹכִיחַ אֶת
עַמִּיתְךָ”. כלומר, אם ראית שחברך לא
הולך בדרך הישר, עליך להוכיח אותו
ולקרבו אל האמת. אל תאמר לעצמך:
’מה אכפת לי...’, ’הוא לא הבן שלי...’,
’שיעשה מה שהוא רוצה...’ אין הדבר

י. א. וינט

ייעוץ ועריכת ספרים | הקלדה ותמלול | הגהה |
עיצוב ועימוד ספרים | הבאה לדפוס
Lwienet@gmail.com | 052-7638-378

עולם הילדים

אתרי ספרורים

הליכם ליצור ריבוסים כאמצעות הפכת הספרורים

הזז 4 גפרורים	הזז 3 גפרורים	הזז 2 גפרורים	
			סמל 2 גז
			סמל 3 גז
			סמל 4 גז
			סמל 5 גז

טריוויה

מי כתב את "לישרים תהילה"?

את מי שלח אברהם לחפש אישה ליצחק?

- א האברבנל
- ב רבי יהודה הלוי
- ג הרמב"ן
- ד הרמח"ל
- א לוט
- ב ישמעאל
- ג אליעזר
- ד לבן הארמי

שוטר: "רשיונות
בבקשה!"
נהג: "למה? מה עשיתי?"
שוטר: "עברת על פס
הפרדה רצוף"
נהג: "נו, וקרה לו
משהו?"

איפה בא לסיפור דף היומי כל
יום והיה יפן כמסך כל הסיפור.
אלא אותו: "למה אתה טורח
לכאן לכאן, אתה יכול לישון
בבית?"
אחר: "בבית אני חוכר על
הסיפור..."

מסר לכל הנשים: אם
הגבר אומר שהוא
יעשה משהו,
אז הוא יעשה את זה!
אין צורך להזכיר לו
במשך 6 חודשים...

פקן הלך לרופא ואמר לו: "כואב
לי כל השוף"
אומר לו הרופא: "פה כואב
היף"
ומאכ הפקן קונה רק "אס"

אישה הכינה דגים. שאלה את בעלה:
"דג את טעם הדגים מאחד עד
מאה?"
ענה בעלה: "מאה ואחד".
"מה הכוונה מאה ואחד?" שאלה
האישה.
ענה הבעל: "התקשרי ל - 101 אני
עומד להיחנק....."

לי מקלקלת!!! מקלקלת? איך פרה יכולה להתקלקל?.. "מה קרה לה?" שאל החסיד, והגוי אמר: "היא יושבת על הרצפה ולא רוצה לעבוד. אני מבקש שתקח אותה ותסזיר לי את הכסף..". החסיד התפלא ואמר: "זה ממש מוזר, אצלי היא תמיד עבדה יפה ואף פעם לא עשתה צרות..".

הגוי אמר: "טוב, בא תראה בעצמך, נסיתי לצעק עליה, להפכות אותה ושום דבר לא עזר..". החסיד הגיע, ואכן, ראה אותה יושבת על הרצפה.. תגידו ילדים, אולי אתם יודעים מה קרה לפרה? (ילדים - פשוט מאד, הפרה הייתה רגילה לנוח בשבת, ולכן היא לא רצתה לעבוד.. החסיד חיך ואמר לגוי: "אל תדאג, אני אגרם לה לחזור לעבוד..". החסיד נגש לפרה ולחש לה באזן: "הוי פרה, פרה! קשהיית אצלי, נחת בשבת, אבל עכשו מכרתי אותך לגוי, והגויים לא נחים בשבת.. ולכן, אני מבקש ממך שתקומי ותעשי את מה שמצוה אותך האדון החדש שלך..".

לפני שנים רבות חי חסיד אחד שהייתה לו פרה יחידה. בכל יום, הוא היה קם בבוקר לתפלה, לאחר התפלה היה אוכל משהו לארוחת בוקר, כי זה מאד חשוב לאכול ארוחת בוקר. ואחר כך הוא היה יוצא עם הפרה שלו לשדה. את השדה צריכים לחרש כדי שיהיה אפשר לזרוע בה חטה. היום, אנחנו חורשים עם מכונות מיוחדות, אבל פעם היו שמים על הפרה את המחרשה והיו חורשים. כל השבוע החסיד עבד עם הפרה, וביום שבת הוא נח בבית וגם הפרה שלו נחה. היא הלכה לה בחצר, אכלה ושתתה - ולא עבדה. כמו שכתוב בתורה: "ששת ימים תעשה מעשיו וביום השביעי תשבת, למען ינוח שורך וחסמך".

עברו כמה שנים, והחסיד נהיה עני. היה קשה לו להשיג פרנסה, כל פעם הוא מכר משהו אחר מהבית כדי לקנות אכל. עד שהגיע למצב שבו הוא צריך למכור את הפרה. זה מאד צער אותו אבל לא הייתה לו ברירה. אתם יודעים למי הוא מכר אותה? (ילדים - "למי?") לשכן שלו הגוי.

פתאום, הפרה התחילה לזוז, הרימה רגל ועוד רגל, עד שעמדה על הרגלים והייתה מוכנה להתחיל לעבוד. הגוי נגש לחסיד ואמר: "סליחה אדני, אתה יכול בבקשה לגלות לי מה עשית? אולי עשית איזה כשוף או קוסמות ובשבת הבאה היא שוב לא תרצה לעבוד?..". החסיד אמר: "לא, לא, אל תדאג. לא עשיתי שום קוסמות, אני רק הסברתי לה שכשהייתה אצלי היא לא עבדה בשבת כי אצל היהודים גם הבהמות לא עובדות. אבל, עכשו היא הבינה, והיא תעבד אצלה..".

הגוי הנה התרגש מאד וחשב: "איך יכול להיות שפרה מבינה מה זה יום שבת ואני לא מבין? מה, השכל שלי יותר קטן משל הפרה???" אתם יודעים מה הוא עשה? (ילדים -) הוא התגזר ולמד תורה עד שנהיה תלמיד חכם גדול וקראו לו: "רבי יוחנן בן תורתא".

ביום ראשון, הוציא הגוי את הפרה לשדה, רתם אותה למחרשה וחרש. "איזו פרה טובה! איזו פרה חזקה! זה היה עסק טוב..". שמח הגוי, הוא חרש בה גם ביום שני גם ביום שלישי עד יום שישי.. ואז, הגיע יום השבת. הגוי קם בבוקר ונגש לרפת להוציא את הפרה, אבל איך שהוא משך אותה היא רבצה על האדמה. "הי מה קרה לך? קומי מהרצפה!" אבל הפרה לא זזה, היא פתחה את העיניים הגדולות שלה, עשתה: "מוזר ארוך והמשיכה לשבת.. הגוי הביא מקל קטן ונסה להכות אותה כדי לגרם לה לקום.. "קומי גברת, מה את יושבת? צריך לעבוד!!". אף הפרה - לא זזה!

כשהגוי ראה שהוא לא מצליח להזיז אותה, הוא הלך מייד לבית של החסיד. "כן, מה אתה רוצה?" שאל החסיד, הגוי אמר: "הפרה שמכרת

מינוח נערות מתמודדות

פנינה לשם מנהלת תיכון טכנולוגי ובית חם לנערות
בסיכון ובית הספר ללימודי קידום נוער

גיחכה וצחקקה לעצמה: "לא ראית שרות מצלמת?!" מבולבלת הסתכלתי עליה ועל רות, הרכזת, שתיעדה את הבנות הצובעות להנאתן. היא אוהבת מידי פעם לצלם אותן ולשלוח לאמהות שלהן מהווי המקום.

ורחלי הסבירה: "אמא שלי תמיד מאוכזבת ממני שאני כל הזמן בטלפון ולא עושה כלום. היא ממש מתעצבנת שאני לא משתתפת בפעילות. אז צבעתי. שתראה."

סוף סוף נפל לי האסימון... היא פשוט הרימה מברשת והצטרפה לנערות הצובעות לכמה שניות בשביל להיות בסרטון שצולם. בשביל שאמא שלה תראה אותה. שתחשוב שהיא כן משתתפת.

ברגע הראשון זה הרגיש לי התחכמות כזו. אולי אפילו שקר. היא עובדת על

מהי זווית המבט שלך על נערות מתמודדות?!

כשנכנסתי לחדר הפעילות, הרמתי גבה בתימהון.

בין הנערות שצבעו במרץ ובהתלהבות את הקיר, היתה גם רחלי. שתביני, רחלי לא משתפת פעולה בלשון המעטה. אף פעם. עם שום דבר. זה לא מעניין אותה... אנחנו לא מעניינות אותה.... ובכלל, היא לא בעניין והטלפון הרבה יותר שווה. נקודה. אז מה היא עושה שם עם המברשת והצבע ביד? עוד לא הספקתי למצמץ ורחלי מניחה את המברשת וחוזרת לטלפון. כאן התמיהה שלי גדלה שבעתיים... אם זה לא מעניין אותה, למה היא לקחה את המברשת וצבעה? ואם היא כן רוצה בזה, אז למה להרים את המברשת לרגע קצר כ"כ, לצבוע כמה שניות וללכת?! זה היה מוזר. הייתי מוכרחה לשאול אותה. להבין. שאלתי. היא

תופסת את עצמה בכל הכח להיראות
כך ולא פחות... שמצד הרצון שלה
והיכולות היא כבר במקום נמוך הרבה
יותר, ומבחינתה, מבחינת המצב שלה
כרגע, הלבוש הזה למעשה ממש
מכבד... כי תמיד יש לאן עוד לרדת...
אז את מתמלאת הערכה על המאמץ
שלה.

ברגע השלישי, את שוב מביטה בה ולא
יכולה שלא להזדעזע...
מבלבל. זה נכון. וזה נכון.
אין מה צודק. יש רק מה חכם.
מה חכם להגיד. מה חכם לעשות.

מה יפעל את פעולתו ויתן לה כח וסיבה
להתקרב שוב. לחזור או אפילו, בינתיים,
רק לכבד.

אמא שלה... גורמת לה לחשוב שהיא
בעניינים כשהמציאות רחוקה מזה
כרחוק מזרח ממערב...

אבל ברגע השני, ברגע השני חשבת
על הלב של רחלי. שאכפת לו. אכפת לו
מהאכזבה של אמא. מהכאב. מהצער.
היא רואה שאמא עצובה. היא רוצה
לשמח אותה. לעזוב את הטלפון זו לא
אופציה מבחינתה כרגע, אז היא מצאה
פתרון יצירתי....

העבודה עם נערות מבלבלת.
זה קורה הרבה גם מול הלבוש שלהן.
את פוגשת נערה ברחובה של עיר
חרדית בלבוש כ"כ לא הולם.

ברגע הראשון, את מתכווצת. עולה בך
תרעומת. למה?! למה ככה?! תכבדי!
בפרט שזו עיר חרדית! למה להסתובב
ככה?

ברגע השני, את נזכרת שהנערה הזו

פרק צפיה מטלטל על תהליך
הנשירה אצל נערות חרדיות

עם פנינה לשם

אלה צמות, אייב אמיל -

LESHEMPNINA@GMAIL.COM

גם לך כואב
מצב הנוער שלנו
ברחוב?

פאר הדור

שנות חייו

מֶרַן רבינו עובדיה יוסף נולד בעירק בתאריך י"ב בתשרי ה'תרפ"א ולמניינם 23/09/1920, בנם הבכור של ר' יעקב וגורג'יה, נקרא בשם עובדיה יוסף על שם רבי עבדאללה סומך וסבו, ושמו השני על שם רבי יוסף חיים בעל ה'בן איש חי', ומאוחר יותר הפך את שמו השני לשם משפחתו, ב - 1924 עלו בני משפחתו עמו לארץ ישראל כשהיה רבינו בגיל 4 והתיישבה בשכונת 'בית ישראל' שבירושלים, למד בתלמוד תורה 'בני ציון' שבשכונת הבוכרים, מנעוריו התבלט רבינו עובדיה ואת חיבורו הראשון הוציא בגיל 9.

בשנת 1933 התחיל ללמוד בישיבת 'פורת יוסף' בראשותו של רבי עזרא עטייה זצ"ל ששימש עבורו כאב רוחני. בשנת 1937 נשלח ע"י רבי יעקב דואק להעביר שיעור יומי בבית הכנסת 'אוהל רחל', ששם לראשונה העלה את תפיסתו לגבי פסיקת ההלכה כמרן רבי יוסף קארו בעל השולחן ערוך, כנגד ה'בן איש חי' שפסק כהאר"י ז"ל, ומשם יצאה תרעומת שהינו פוסק כנגד ה'בן איש חי' בעיקר מיוצאי בבל, ומספר

רבנים גערו בו, אולם רבי עזרא עטייה היה מעודדו. בשנת 1940 הוסמך לרבנות ודיינות ע"י הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל.

”היה רכון שעות על גבי שעות על ערימת ספריו, תוך ניתוק מהמתרחש סביבו.”

ב - 1994 נישא הרב עובדיה יוסף לאשתו מרגלית, בתו של הרב אברהם פתאל שעלו מחלב, החתונה התקיימה בבית הספר 'שפיצר'. בין השנים 1945 - 1947 שימש כדיין בבית הדין של העדה הספרדית בירושלים. בשנת 1947 עבר למצרים לבקשתו של הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל, שם כיהן כסגנו של הרב הראשי הרב נחום אפנדי, וכאב בית דין. הרב אהרון שויקה מעסיקו מטעם הרבנות, מינהו לראש ישיבה בישיבת 'אהבה ואחוה', ותמך בו במאבקיו.

האזורי בירושלים, ובשנת 1965 מונה לחבר בית הדין הרבני הגדול.

בשנת 1969 מונה לרב הראשי לתל אביב-יפו לצד הרב שלמה גורן. שם פעל רבות במערך הכשרות, ובנוסף סגר את האולמות במוצאי שבת והתיר נישואים בזמנים שלפי מנהגי אשכנז היו אסורים, ולוותה בעימות עם הרבנים האשכנזים. בשנת 1972 נתמנה לרב הראשי לישראל, בשנות כהונתו כרב הראשי לישראל פעל בכמה עניינים:

א. התרת עגונות.

ב. התרת נישואים עם הקראים.

ג. קביעה כי 'ביתא ישראל' מלשון 'בית ישראל' היינו 'קהילת ישראל' הינם יהודים, שהייתה קהילה היסטורית יהודית עם תרבות ישראל ועדות יהודיות. הם היו יהודי אתיופיה.

בשנת 1983 הסתיימה כהונתו כרב הראשי לישראל.

לאחר כהונתו המשיך לכהן כדיין בבית הדין הרבני הגדול, ובמקביל התחיל להנהיג את מפלגת ש"ס.

נפטר בגיל 93 בשנת 07/10/2013, הלווייתו נערכה בירושלים ולפי הערכות היו שם כ- 850000, נקבר לצד אשתו בבית הקברות סנהדריה שבירושלים.

תורתו

מנערותו נודע הרב עובדיה בכח זכרונו ועל פי המקובל נחשב כבעל זיכרון צילומי בו השתמש לרכישת ידע נדיר

אחת הבעיות הגדולות שהיו שם, היה במערך הכשרות, וגרם לסכסוכים רבים, ובעקבות כן התפטר מתפקידו ובשנת 1950 שב ארצה לארץ ישראל.

כששב לארץ ישראל למד במדרש 'בני ציון' בראשותו של הרב צבי פסח פראנק, בתקופה זו הניאה אשתו להתמנות לראש בד"ץ העדה החרדית הספרדית.

פעולתו של מרן

בשנת 1954 הקים את ישיבת 'אור תורה', עלויות אחזקת הישיבה התרידו אותו ממנוחתו עד שנתחברה הישיבה עם ישיבת 'פורת יוסף'.

בשנת 1958 מונה לדיין בבית הדין

בעיצומו של חודש טבת. היה זה סמוך לשעה שלוש לפנות בוקר, והנה מבחין אני בדמות רבנית העושה את דרכה במרוצה לכיווני. הרב סימן לי לחכות לו, רק משהתקרב, ראיתי לתדהמתי כי זהו רבה של העיר, הרה"ג רבי עובדיה יוסף שליט"א, שרץ לעברי. "אמר לי מר, האיך מגיעים לרחוב פלוני" שאל מתנשף. הורתי לו את הדרך, אבל

התפלאתי לדעת מה נחוץ לו שם כעת. "אתה רואה את זה?" הראה לי את התיק שבידו, זהו תיק של עגונה מסכנה. כעת הגעתי למסקנה כי אפשר להתירה, והעליתי את ההיתר על הכתב. לא רציתי לעכב אותה אפ"י רגע בקבלת הבשורה המשמחת. יאמר נא, כלום יכולתי ללכת לישון, כשהיא ככה מצטערת ומחכה לתשובתי!
 הוא הוסיף בחיוך: היא בודאי תשמח, ולא תקפיד על השעה המאוחרת...

בהיקפו בכל מרחבי הספרות התורנית וביחוד בספרות השו"ת. בספריית הענק שבביתו היו אלפי ספרים, ועל פי המקובל ידע לצטט את כולם בעל פה מכריכה לכריכה.

ידיעותיו המפליגות באים לידי ביטוי גם בספריו בהם הוא מקיף כל נושא בציטוט עשרות ומאות מקורות מכל מרחבי הספרות התורנית, החל מספרות התלמוד ועד לספרי מחברים בני זמנו ואף הצעירים ממנו, כשכל זה נעשה לפני עידן התוכנות התורניות. גם בתשובותיו בע"פ, וכן בדרשותיו ובשיעוריו היה מצטט מקורות רבים בעל פה. הרב היה מתמיד נדיר, ולמרות עיסוקיו הציבוריים הרבים היה רכון שעות על גבי שעות על ערימת ספריו, תוך ניתוק מהמתרחש סביבו.

דאגתו של מרן

בני משפחתו של מרן ספרו: 'מרן אהב אהבת נפש את הסיפור ברבי עקיבא איגר שנראה צועד באחד הרחובות ברחובות פוזנא ופנס בידו.. התברר שעגונה שטחה לפניו את מועקתה ולא מצא לה היתר, הוא התעמק בשאלה כל הלילה ועם עלות השחר שמצא פתרון למצוקתה טרח לחפש אחריה ברחובות פוזנא...'
 לימים סיפר אחד מרבני תל אביב: מהלך הייתי ברחובות של עיר בליל חורף,

החולים אך התעקש לחזור לבית לכמה שעות אמרו לו שיש סכנה לליבו ולא שייך הדבר, הוא לא הסכים, כששאלו לסיבת הדבר אמר בקול דומע אני באמצע לכתוב תשובה לעגונה וכשאני נכנס לבית חולים אני לא יודע אם אצא מכאן, וכיצד אני יכול להותיר אותה כך...

רחמנותו

סיפר אחד, כי פעם אחת שהוזמן לביקור בבית מרן בשעה שעסק בהתרת עגינות של כ - 800 אלמנות חללי מלחמת יום הכיפורים. מידי פעם היו מביאים לו נציגי צה"ל תיקים נוספים והרב עובדיה

”
הרב עובדיה
היה דן בכל תיק
בקפידה... היה
טורח לצלצל גם
בשעות המאוחרות”

היה דן בכל תיק בקפידה, ומשהגיע למסקנה כי יש להתיר את האשה מעגינותה היה טורח לצלצל גם בשעות הלילה המאוחרות לאותן נשים ולבשר להם התרתן מעגינותם. משנשאל "מדוע הוא מזדרז להתקשר לעגונות שהותרו גם בשעה לילה מאוחרת ואינו ממתין לבוקר?" השיב: "אני לא רוצה שיעבור עליהן לילה נוסף בכבלי עגינות".

הקרבנותו של מרן

באחד מן הימים קיבל מרן התקף לב לא עלינו ונזקק לעבור צינתור בבית

פינת ההלכה

האדם מוצא בו שמחה וקורת רוח, חייב לשמוח בו". (שבת ו טז. מאור ישראל ח"ג קע)

גדול השלום

כתב בספר חסידים: לא יאמר אדם אקנה מעדני שבת, ויודע שסופו לריב ולהתקוטט עם אשתו או אביו ואמו ולאשר עמו, כי "טוב פת חרבה [יבשה] ושלום ביה, מבית מלא זבחי ריב" (משלי יז א). וכן נאמר "וכבדתו", שזה כבוד השבת שלא יריב בו. וכתוב בזוהר הקדוש: כל הכועס בשבת, כאילו הדליק אש של גהינם. והלא אמרו חז"ל, מי שיש לו מעט כסף לקניית יין לקידוש או לנר שבת, יקנה נר לשבת [שנתקן בשביל שלום בית, בזמנם שלא היה אור החשמל], כי שלום הבית עדיף מין לקידוש. ואיך יהפוך ידו בריב ומדנים בעצם היום הקדוש! (שבת א כ)

סגולות לעושר

שאל התנא רבי יהודה הנשיא [מחבר המשניות] את רבי ישמעאל: עשירים שבארץ ישראל - בזכות מה זכו לעושרם? אמר לו: בשביל שמקיימים מצות מעשר, שנאמר (דברים יד כב): "עֵשֶׂר תַעֲשֶׂר" - עשר בשביל שתתעשר. שאל: ועשירים שבבבל [שאינם מעשרים לפי שבחוץ לארץ פטורים ממעשרות], בזכות מה זכו לעושרם? אמר לו: בשביל שמכבדים את לומדי התורה. שאל: ועשירים שבשאר ארצות [שלא היו מצויים שם חכמי התורה] בזכות מה זכו לעושרם? אמר לו, בשביל שמכבדים את השבת.

שמחה בשבת

כשם שיש מצות שמחה בחגים שנאמר: "וְשִׂמְחֶתָּ בְּחַגֶּךָ", כך מצוה לשמוח בשבת, וכן דרשו חז"ל בספרי: "וּבְיוֹם שִׂמְחֶתְכֶם" אלו השבתות. וכן אנו אומרים בנוסח התפילה: "ישמחו במלכותך שומרי שבת" (ירושלמי, הרמב"ם, מחזור ויטרי, המנהיג, שבולי הלקט, הר"ן, אבודרהם ועוד). וכתב בספר היראים: "כל דבר שלב

טליטוריה

עוגות וקינוחים

אפיה ביתית

בכשרות בד"ץ

עוגות וקינוחים מיוחדים
ברמה הכי גבוהה שיש.
פבלובה, אקלר, בראוניז וקונוסים
לאירוסין, בר מצווה, ברית..
בר קינוחים לכל אירוע

054-2430789

להזמנות
התקשרו <<<

הדרשה שהשפיעה לאחר שמונים שנה

הרב צבי נקר

כדי שיתפלל בו כיאות ביום הדין הגדול בין קטעי התפילה הנעימה שבבית הכנסת, עלעל הבחור בין דפיו המיושנים של המחזור העתיק, מדפדף בסקרנותו פה ושם, והנה צדה עינו באחד העמודים הריקים שבשלהי המחזור: "דרשה לפני התקיעות", כתובה בכתב יד בהיר וברור, שבכותרתה נאמר: דרשת כבוד קדושת מרן רבינו יואל טייטלבוים שליט"א [זצוק"ל], רב ומו"ץ דפה ק"ק קארלי, לפני התקיעות יומא קמא דראש השנה". כנראה גלגולו של מחזור ותיק זה החל עשרות שנים קודם, בעיר קארלי שבהונגריה, שם שימש בקודש בצעירותו הרב הקדוש הנ"ל בעל "ויואל משה", בטרם עלותו לכהן פאר בעיר הגדולה לאלוקים סאטמער יצ"ו, והכותב בעל המחזור טרח להעלות את אותה דרשה מופלאה על גבי הכתב בשפה ברורה ונעימה, ובכתב יד נעים וחלק למשעי.

סקרנותו של הבחור נדלקה. דרשה מהרבי הקדוש מסאטמער זצוק"ל מלפני למעלה משמונים שנה! אין זו מציאה שבכל יום. היה זה כבר שנים רבות לאחר פטירתו והסתלקותו של אותו צדיק, זכותו תגן עלינו, לעלמא דקשוט. הבחור הרגיש שהוא מחזיק בידו חומר מקורי רב ערך. "מי יודע אם במוסדות סאטמער, ובמכון 'דברי יואל', יודעים בכלל על קיומה של דרשה נפלאה שכזו?" הרהר הבחור לעצמו. ומי יודע אם שזפתה אי פעם עין הדפוס? או שמא נשארה דרשה זו טמונה וגנוזה כל השנים הללו בין עמודי המחזור הישן והבלוי...

בהתעניינות גוברת והולכת, החל הבחור לקרוא וללמוד את תוכן הדרשה, ולהתבונן כיצד היה אותו צדיק נשגב

בואו וראו מה גודל ההשפעה של דרשת התעוררות אחת, שבדרך מופלאה סיבבה ההשגחה שתפעל פעולתה ותתן את תוצאותיה לאחר שמונים שנה! באחת הקהילות הנידחות שבארצות הברית, קהילה מודרנית ומתפתחת של המשכילים המתחדשים, היה בחור תמים בן שש עשרה, שלאחר סיום חוק לימודיו בתיכון המקומי, והוצאת תעודת בגרות מצטיינת, נשלח ללמוד בישיבה-אוניברסיטה של אמריקה, הנקראת: "ישיבה יוניברסיטי". בהיותו מבית מעט אורתודוקסי, בחרו הוריו במעין פשרה שכזו, שיש בה שילוב כלאיים של לימודי ישיבה, ביחד עם המשך לימודי מקצוע בכיר, וקבלת תואר וכו'.

לקראת ראש השנה הגיע הנער לבית הוריו, כדי לחוג את החג בקרב בני משפחתו וקהילתו. בערב ראש השנה, כאשר הכין את עצמו לקראת החג הקרב ובא, נוכח ברגע האחרון שאין לו מחזור לתפילות החג. השעה היתה כבר מאוחרת, וחנויות הספרים כולן סגורות ונעולות.

בלית ברירה פנה הבחור לביתו של רב הקהילה, לבדוק אולי שם ימצא עבורו מחזור אחד מיותר. ואכן מצא לו הרב בפיינה נידחת שבקצה ספרייתו, מחזור ישן נושן, שקיבלו ממאן שהוא לפני שנים רבות. מחזור דהוי ומרופט, אבל עדיין ראוי לתפילה. הרב עצמו ובני משפחתו רכשו זה עידן מחזורים חדשים נאים ומהודרים, והשאילו לבחור בחפץ לב,

טעם, ודעת, כיד ה' הטובה עליו.

לאחר שקרא הבחור את אותה דרשה בהתעוררות רבה בדחילו ורחימו, חדרו הדברים על עמקי לבבו, בגודל סגולת וקדושת היום.

ויהי בערב, לאחר שובו מתפילת החג לביתו, התלבשה בו רוח קנאות. הוא הודיע לאמו בנחרצות, שבשום אופן אינו מסב אל שולחן החג באם היא אינה מכסה את ראשה כדין! "איני יכול לשבת עם קלקול נורא כזה!"

זעק הבחור, "אי אפשר כך לעשות קידוש, ולא לומר ברכה! פריצות שכזו מתאימה בבתיים של גויים ולא של יהודים!!!" פסק ברורות בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים.

בני המשפחה קיבלו בתדהמה ובהפתעה רבה את דבריו, כיצד מעז לו בחור צעיר להתערב בענייניה הפרטיים של אמו? הם העירו לו על כך, שאין זה מתאים לאנשים 'נאורים' להתערב בחיי הפרט, ועליו להתנהג בנימוס. ניסו לשדלו בכל מיני טיעונים שונים, שדרישה שכזו בלתי מקובלת כלל בין כל נשות העיירה. "כולנו כאן אנשים יפי נפש, כך הולכים כאן כולם... אין זה ראוי להיות שונה, יוצא מן הכלל, בדברים שאינם מקובלים כלל בקהילה".

אך הבחור עמד על דעתו בתקיפות, ולא אבה לשמוע שום פשרות. כל הפצרותיהם היו לשווא, הבחור באחת: "איני מסב יותר לעולם עם משפחתי, כל עוד אין אמי מתלבשת בכיסוי הראש כדין!".

משהגיעו הדברים למבוי סתום, כשהמחלוקת הקשה בעינה עומדת, החליטו בני המשפחה לגשת עם הבחור

מעורר את הקהל בהונגריה של הימים ההם, בדורות של הוד קדומים.

והנה גילה להפתעתו שרוב רובה של הדרשה לא נסובה כמעט על ענייני השופר וסגולתו, ואף לא על רעיונות עמוקים במעלת מהות החג, אלא הצדיק פשוט עורר את הקהל בקול חוצב להבות אש, על הפרצה הנוראה שהחלה בעולם באותן שנים, שהיו הנשים הולכות בגילוי הראש רחמנא ליצלן, כפי מנהג ה'מאדע'. הוא האריך בקול בוכים וברגש רב על

גודל חומרת הדבר, והביא סמוכים רבים ומקורות נאמנים כדין פשוט ונורא זה, כדקימא לן להדיא (ברכות כד.): "שיער באשה ערוה".

בין הדברים הזכיר הצדיק מדברי הזוהר הקדוש (ח"ג מח: כזו. תיקונים קח. ועוד) שמקלל קללות נמרצות לכל אישה המזלזלת בדבר, עיין שם.

וכן עורר את הציבור על הלכה פסוקה ומפורשת בשולחן ערוך (או"ח סי' ע"ה ס"ב): "שיער של אשה שדרכה לכסותו אסור לקרות כנגדו, לא קריאת שמע ולא ברכה, ולא שאר דבר שבקדושה". ופלפל באשר האריכו בנושאי כלים שם, שאפילו אם דרך אשה זו וחברותיה באותו מקום לילך בגילוי הראש בשוק, כדרך הפרוצות, רחמנא ליצלן, אסור, כמו לענין גילוי שוקה, שאסור בכל גווני, מכיון שצריכות לכסות השערות מצד הדין, ואף יש בזה איסור תורה, כנלמד מקרא (במדבר ה, י"ח) "ופרע את ראש האשה", מכלל שהיא מכוסה. ומשום שכל בנות ישראל המחזיקות בדת משה נזהרות מזה מימות אבותינו מעולם ועד עתה, עיין שם (ובמשנה ברורה ס"ק י'), ועוד האריך בזה בהלכה ובמוסר בטוב

הקהילה, שהחלו להתבייש בגילוי ראשן, עד שבתוך זמן קצר הלכו נשי הקהילה כולן בכיסוי הראש כדבעי! לומדים אנו מסיפור נפלא זה אותו שמענו מהגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א כוחה של דרשת התעוררות תשובה.

שכן בשעתו, כשהרב הקדוש מסטאמר אמר את אותה דרשה איני יודע למי אמרה, וכי כמה נשים בעירו שם הלכו אז בגילוי הראש ח"ו? הלא רובם היו שם חרדים לדבר ה' ולתורתו?

ברם לאחר עשרות בשנים התברר שפעלה דרשתו עד מאוד, בדור אחר ובמקום אחר לגמרי! כי כל דבריהם כגחלי אש, בוערות ומלהיבות לתקן עיירות שלמות בישראל, לשוב בתשובה שלמה ולתקן גדרי הצניעות כדת משה וישראל.

אל רב העיירה, שיכריע הוא בעניין. הרב שהיה בעצמו מן המתחדשים, כיון שבחרו להם בני הקהילה אדם מתוכם ושכמותם, שאף אשתו לא היתה במצב נעלה יותר, צידד כמובן כדעת המשפחה, והעיר לבחור בשפה רהוטה, שכיום השתנה המצב במחוזותינו האמריקאים, מה שנהוג היה בדור הביניים בין סמטאותיה העתיקות של הונגריה, אינו תופס כאן, ואין זה מן הראוי בשביל כך לערוך מלחמת חורמה עם בני המשפחה, וכדאי לוותר ולעזוב את השטות הזאת.

אך גם דברי הרב לא התקבלו בשום אופן על לב הנער. הוא טען בלהט, במחילת כבודו, שהדברים ברורים בהלכה ובפוסקים, והציג לפניו את כל מראי המקומות שהזכיר הצדיק בדרשתו, וכי כיצד ניתן לומר על דין מפורש בשולחן ערוך שנשתנו העתים חלילה? הרי זאת התורה לא תשתנה חס ושלום, ושערה אחת מדת תורתנו הקדושה לא תיפול ארצה!

משראתה אמו שצרתה צרה, ולא תצליח לשבור את בנה מעקשנותו, הסכימה בלית ברירה, למען השלום לכסות את ראשה, כדי שבנה אהובה יסב עמהם לשולחן החג, ולא יעזוב את חיק משפחתו ויחולל סערה מיותרת.

אחותה של אם הבחור היתה גם היא מאותה קהילה, ומשראתה אותה פתאום בכיסוי הראש התפלאה מאוד, ושאלה לפרש הדבר. סיפרה לה האם את השתלשלות כל אותה פרשה עם בנה, שהתעקש בעוז שתכסה את ראשה כראוי על פי ההלכה.

לשמע הדברים התעוררה האחות אף היא לכסות את ראשה! באמרה שלא ידעה מעולם על חומרת הדברים, וכך התחיל הדבר להתפשט בקרב נשות

ONE PAGE SITE

על התדמית של העסק שלך, לא מתפשרים!

בניית אתרי תדמית בהתאמה אישית, עם דגש על מהירות, התאמה למובייל וחווית משתמש גבוהה שתשדרג משמעותית את התדמית העסקית של העסק שלכם בדיגיטל!

50% הנחה

+ 5% הנחה נוספת אצלנו

אגרי שלט

055-6682462

סיגר ממולא

אינף / אג'יס

אינף אינף:

בקערה נערבב את כל החומרים יחד עד לתערובת חלקה ונניח בצד. לבנתיים נכין את הסירופ. בסיר נכניס את כל החומרים ביחד ונבשל עד עד רתיחה ונכבה ונניח בצד לקירור. לבנתיים נפרד את העלי פילו אחד אחד. נקח עלה אחד נבריש בשמן ואז נניח עוד עלה אחד ונבריש ועוד עלה סהכ שלוש שכבות. נחתוך את העלים למרובעים באיזה גודל שבא לכם את הסיגר נניח בקצה מהחומר ונגלגל לסיגר. נכניס לתנור ל80 מעלות עד הזהבה. אחרי קירור מלא. נעביר את הסיגרים בסירופ ונפזר אגוזים. בתאבון ובהצלחה.

אינף:

1 חבילה עלי פילו

כוס טחינה

2 כוסות אגוזים טחונים
(אפשר גם שקדים חצי כוס וגם קוקוס כוס)

רבע כוס סוכר

כף דבש

חצי כוס שמן להברשה

אינף:

3 כוסות סוכר

כוס וחצי מים

כף לימון

חבילה סוכר וניל

שניצל תירס

בית אילנה ברא

מרכיבים:

כפית מלח	פחית תירס 550 מ"ל
2 כפות שמן	חצי כוס קמח לבן
ביצה	פלוס 1/3 כוס קמח
	1/3 כוס פירורי לחם

לציפוי:

כוס פירורי לחם ושומשום

אופן הכנה:

במעבד מזון נטחון חצי חבילה של תירס למחית חלקה ונעביר לקערה. לתוך הקערה נשפוך את כל החומרים יחד גם את החצי חבילה של התירס גרגירים ונערבב לתערובת חלקה. נכניס למקרר ל-20 דק לפחות. אחרי קירור נרטיב מעט את הידיים וניצור שניצל תירס באיזה צורה שבא לכן. נטבול בפירורי לחם ונכניס לתנור ל-20 דק. אפשר גם לטגן כמה דק בכל צד.

ברית א"ש

אלמקייס שלום אביחי
מוהל מוסמך

ברית מילה ע"פ
ההלכה והמסורת
(ללא שינויים אסורים),
לווי צמוד לפני ואחרי
הברית.

אפשרות לברית יצחק,
בדיקת תינוקות,
להתייעצות או הזמנות
התקשרו <<

052-7146286

פאי פקאן וחלווה

בלתי יאכל

אופן ההכנה:

נחמם תנור ל-180 מעלות טורבו. בקערת מקסר נערבב את כל החומרים לבצק חלק ואחיד. נרדד למלבן גדול בין 2 ניירות אפייה ונכניס למקרר ל-10 דק'. אחרי קירור נרפד תבנית פאי בעזרת הבצק ונכניס לתנור ל-10 דק'. לבנתיים בקערה נערבב את כל החומרים למילוי. נוציא את הפאי והתנור ונקרר.

בניית הפאי:

נפורר על כל התחתית חלווה פקאן. אחרי זה נשפוך את המילוי על החלווה ואז נפזר פקאן ופיצוחים ונכניס לתנור ל-15 דק בדיוק. נוציא את הפאי 5 דק לפני הסוף נשפוך את המיילפל ונכניס לתנור שוב. נוציא מהתנור ונכניס לקירור מלא.

מצק:

200 גרם נטורינה
3/4-1 כוס קמח
חצי כוס סוכר
1 ביצה

מילוי:

50 גרם נטורינה
חצי כוס סוכר חום
4 כפות קמח
2 ביצים
חצי כף קינמון
כפית תמצית וניל

מיילפל:

200 גרם פקאן מסוכך
חצי כוס גרעיני חמנייה
חצי כוס גרעיני דלעת
חצי כוס מיילפל

קוקילידה

אמיתית ואיטלקית

אמיתית:

200 גרם שוקולד מריר
חצי כוס שמן
2 ביצים
חצי כוס סוכר לבן
חצי כוס סוכר חום
3 כפות קקאו
1 כפית אבקת אפייה
3/4 כוס קמח

אופן הפקדה:

נמיס את השוקולד והשמן בסיר על אש נמוכה עד לקבלת בלילה חלקה. בקערת מיקסר נקציף ביצים וסוכר עד לקבלת קצף יציב. נוסיף את השוקולד לקקאו ונערבב. נוזיד את מהירות המיקסר ונשפוך את השוקולד תוך כדי הקצפה. נוסיף את אבקת האפייה והקמח ונערבב עד לקבלת תערובת אחידה. נעביר לשקית זילוף ונזלף את הבלילה על נייר אפייה לעיגולים שווים. נכניס לתנור שחומם מראש ל-160 מעלות ל-6 דקות. נצנן את העוגיות לגמרי.

לקרם אמיתי:

250 גרם שמנת להקצפה
חצי כוס חלב
80 גרם פודינג וניל

אופן הפקדה:

נכניס את כל החומרים יחד לקערת מיקסר ונקציף לקצף יציב. נעביר לשקית זילוף ונזלף על עוגייה אחת את הקצפת ואז בניח עוגייה נוספת מלמעלה.

רולדה לוטוס

אקולד לאן

אופן ההכנה:

נחמם תנור ל-180 מעלות.
בקערת מקסר נקציף ביצים וסוכר עד לקצף בהיר וגבוהה.
אחרי זה נוסיף שמן תוך כדי הפעלת המיקסר.
אחרי זה נוסיף את הקמח והאבקת אפייה ונערבב בקיפולים עד לתערובת חלקה.
נסדר תבנית משומנת ונימזוג את הבלילה לתבנית.
נשטח את הבלילה למרובע אחיד ונכניס לתנור ל-13 דקות.
נצנן לגמרי את הרולדה.
כשהרולדה קרה, ניקח 4 כפות של לוטוס ונמרח על הרולדה שכבה דקה.
לבנתיים בקערת מיקסר נערבב שמנת, פודינג, חלב עד לתערובת יציבה מאוד.
אחרי זה נוסיף את השוקולד הלבן המומס ונערבב.
נמרח את הקצפת על הרולדה בצורה אחידה ונגלגל מעל הרולדה אפשר לקשט איך שבא לכן. בהצלחה!

אמצעים:

4 ביצים
חצי כוס סוכר
3 כפות שמן
100 גרם קמח
חצי כפית אבקת אפייה

אקצפיה:

2 שמנת מתוקה להקצפה
חצי כוס חלב
80 גרם פודינג וניל
50 גרם שוקולד לבן מומס

אקציה למחית:

1 חבילה של ממרח לוטוס
100 גרם שוקולד לבן

יצא לאור עולם הספר שרבים ציפו לו "שלוות הנפש"

הדרך להגיע לאושר
ושלווה וכלים
להתמודדות עם
אתגרי החיים.

אמונה | בטחון
תפילה | הודיה

מלווה בהסכמות נלהבות
מגדולי ישראל ראשי
ישיבות ות"ח.

לרכישה ניתן לפנות במספר
077-401-7828
ולשאיר הודעה בשלוחה 6

או בחנות "למדן ספרים" רחוב כהנמן 64 בני ברק

לכירורים ולרכישה בכמויות: 050-416-9758

שלוות הנפש

הרב יהודה שוילי שליט"א

הקב"ה הוא התשובה לכל השאלות שלנו

במהלך החיים אנו כבני אדם לפעמים דואגים וחוששים, ואדם הוא לא מלאך, יכולים להיות דאגות בכל מהלך החיים, כשאדם צעיר וכשאדם מתבגר וגם כשאדם מזקין, כל גיל ודאגותיו שיכולים להיות.

הדאגות לא נותנות לאדם מנוחה, הדאגה מסעירה את הנפש וזה משפיע על כל הגוף, וכשאדם דואג הוא מרוכז בדאגה ולא במה שבאמת צריך להיות מרוכז.

ומה התשובה לדאגות שמכרסמות בלב ובנפש במחשבה ובשכל?

התשובה היא "הקדוש ברוך הוא", מילה אחת שמנצחת את כל הדאגות בחיים!

ונסביר, אם אדם ידע מי זה הקב"ה, איזה אבא טוב ורחמן הוא, כל הזמן הוא רוצה רק להיטיב לנו, כשאדם יודע שיש לו 'כתובת' למי לפנות בכל דבר בחיים, ולא סתם כתובת שתטרוק לו את הדלת בפנים, זה כתובת שכל מה שרק האדם ירצה ויחלום עליו, הקב"ה יכול לתת לו כמ"ש (תהלים פא, יא) הרחב פיך ואמלאהו.

אנו רק צריכים להיות ככלי קיבול לקבל את כל השפע הטוב שה' מביא לנו, והכלי קיבול הוא ע"י שאדם מבין ויודע מי זה הקב"ה, שה' אוהב אותו אהבת אמת, וה' יביא לו את כל הטוב שבעולם מהסיבה האחת והיחידה, כי ה' אוהב אותנו. וכמו שפירש רש"י את הפסוק הנז' בתהלים, הרחב פיך - לשאול ממני כל תאות לביך. ואמלאהו - ככל אשר תשאל.

הרחב פיך ואמלאהו

הקב"ה מלא כל הארץ כבודו, הכל שייך לו, וביכולתו להביא לנו הכל. והקב"ה אומר לנו "הרחב פיך" תאמין בי שיש ביכולתי למלאות

ולהגשים את כל משאלותיך הטובות, ותבטח בי שאני יתן לך את כל הטוב, לא כי מגיע לך אלא כי אני אוהב אותך!

ונראה עוד לבאר בפסוק 'הרחב פיך ואמלאהו', ע"י שאדם מרחיב פיו, דהיינו שאדם שרוי בשמחה בגלל שהוא מאמין ובוטח בה' שיביא לו את הישועה, והחיוך הוא מרחיב את הפה, וזה הרחב פיך, וכשאדם שמח אומר הקב"ה אני יתן לך עוד הרבה סיבות להיות שמח בחיים, וזה 'אמלאהו'. דו"ק.

ויש להוסיף בזה דבר נפלא ששמעתי מידידי ר' אבישי שאול הי"ו בשם הגה"צ אלימלך בידרמן שליט"א דהנה אמרו בגמ' (סוטה לה.) על הפסוק "ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו" (במדבר יד, א), - אמר רבה אמר רבי יוחנן אותו היום תשעה באב היה, אמר הקדוש ברוך הוא "הן בכו בכיה של חנם, ואני אקבע להם בכיה לדורות". ואמר הרב בידרמן דאם ככה נאמר על אדם שבוכה לחינם, ק"ו שאם אדם שמח שמחה 'לחינם' - דהיינו אף שיש לו קשיים, הוא שמח בזה, וזה כביכול שמחה לחינם שהרי הוא חווה קשיים. מי ששמח שמחה לחינם, יזכה שהקב"ה יקבע לו שמחה לדורות.

וממילא כשאדם יודע שיש לו כתובת טובה למי לפנות, עם זה הוא בא לפחדים ולדאגות שטוענים 'אולי יהיה לא טוב', 'אולי כך וכך'. אדם שחי באמת הוא אומר לחששות הללו "יש לי את הקב"ה שאוהב אותי ומרחם עלי, ולכן כל הפחדים לא יתקיימו בגלל שה' אוהב אותי, וה' יביא לי את כל הטוב שבעולם רק בגלל שהוא אוהב אותי". ולכן הקב"ה הוא התשובה לכל השאלות שלנו.

הקב"ה אוהב אותנו ללא כל קשר לרמה הרוחנית או הגשמית שלנו, כולנו בניו של ה', כמו שכתוב בפסוק "בנים אתם לה' אלהיכם", כמובן שמי שהוא יותר צדיק יש לו יותר זכויות, אבל הקב"ה אוהב את כולנו בשווה, רק בגלל שאנו בניו! אשרינו שיש לו כזה אבא טוב ורחמן! כשאדם יודע שיש לו את הקב"ה, אין לו שאלות, והכל נהיה ברור כל כך.

ה' רוצה שתהיי יפה!

הכי יפה בעולם, עד כדי כך שכל הנשים בעולם לעמתה הן כמו קוף בפני אדם, ואפילו ארבע הנשים היפיפיות ביותר שיהיו בהסטוריה: שרה, רחב, אביגיל ואסתר, גם הן לעמתה כמו קוף בפני אדם.

עכשו בואו ננסה להבין, למה ה' ברא את האשה הראשונה כל כך יפה? למה הוא לא ברא אותה עם יפי ממצע ובינוני?

התשובה היא כמו שאמרנו: הקדוש ברוך רוצה שהאשה תהיה יפה! והכי יפה! עם מקסימום יפי!

רגע, זה לא נגמר. המדרש והגמרא מספרים, שכאשר הקב"ה ברא את חנה והביא אותה לאדם, הוא לא הביא אותה כמו שהיא, אלא קשט אותה בעשרים וארבעה קשטים ותכשיטים. בנוסף, הקב"ה בעצמו קלע את שערותיה ועשה לה תסרוקת מיחדת וחיגיגית, אחר כך הכין שלש עשרה חפוזת שהפשוטה מבניהן היתה מזקב, ואז החזיק בידה של חנה כמו שושבין והזביל אותה לחפה לנשואיה עם אדם הראשון.

כשאשה יבת שומעות יותר מדי פעמים מה 'אסור' ללבש, איך 'אסור' להתאפר, איזה תכשיט 'אסור' לענד וכי, נוצר להן תסכול בלב: "אם זה כל כך גרוע, למה אני כל כך משתוקקת לזה? מה, אני עד כדי כך הפוכה מהאמת? משהו אצלי משבש? בשכל? בנפש? בלב?"

ובכן בת ישראל יקרה, הגיע הזמן שתפסיקי להרגיש מתסכלת, את לא משבששת בכלל! הרצון להיות יפה, להתקשט, להתאפר ולהראות טוב - זה רצון שהקדוש ברוך הוא הכניס בך! ואת יודעת מה? הוא מענין בזה!! כן, ה' רוצה שתהיי יפה!

מאחר שיש בנות שקשה להן להאמין לזה, נביא לכך הוכחות מהמקורות. נתחיל מהאשה הראשונה שהיתה בעולם - "חנה". הגמרא (במסכת בבא בתרא בדרף נ"ח) אומרת שחנה היתה האשה

רוחן חורבן לבית החורבן
בין קודש לזול

את התורה לעם ישראל, אבל פשוט בהסטוריה משה היה לפניו. והנה, עזרא הסופר תקן כמה תקנות מאד חשובות, אחת מהתקנות היא: שֶׁבְּכֹל עִיר וְעִיר חִיְבִים לְהִסְתַּבֵּב סוֹחְרִים יִמְכְּרוּ

ולכאורה, למה הקב"ה היה צריך את כל ההפקה הזו? למה לקשט את חנה ב-24 קשויטים ולעשות לה תסרקת? הרי גם בלי שום תוספות היא היתה הכי יפה בעולם, אז למה צריך להוסיף לה תכשיטים ועטורים?

"הרצון שלך להיות יפה ומקשטת - זה בעצם רצון ה"

תכשיטים בשמים למה? כדי שיהיו תכשיטים מצויין לבנות ישראל! ראית? כל אשה חייבת תכשיטים!

אלא, בת ישראל יקרה, הגיע הזמן שתביני שרצון שלך להיות יפה ומקשטת - זה בעצם רצון שהי הכניס לך בתוך הלב, וזה גם הרצון שלו, לכן תפסיקי להיות מתסכלת, ואדרבה! תרגישי טוב עם זה.

אגב, גם הרצון והתשוקה לתכשיטים זה לא בר סול ואסור, להפך, זה מראה שאת נורמלית לחלוטין, כי הגמרא (במסכת כתובות דף סה) אומרת במפרש מה הן הדברים שאשה משתוקקת אליהם? תכשיטים!

עוד מספר, שכאשר עם ישראל הלכו במדבר ארבעים שנה, לא היה לנשים מהיכן לקנות תכשיטים, מה עשה הקב"ה? יחד עם ה"מון" שהיה לחם מיחד שירד מן השמים, ה' היה מצרף להם גם תכשיטים...

נה, הבנת מה הכוונה? כל אשה צריכה להיות יפה ומקשטת. ובפרקים הבאים נלמד ונבין איך היפי הוא הבסיס של הצניעות.

בהצלחה.

יש לי

שאלה

להתקשר בשבת כדי
לשכך דאגה של הורים

מעשה בזוג מבוגר חולי לב שהייתה להם בת יחידה שעמדה לפני לידה, ובערב שבת הרגישה האישה שמועד לידתה קרוב מאד, וסביר מאד להניח שיתרחש בשבת.

פנו בני הזוג אל מורי זקני שליט"א ושאלתם בפיהם במקרה שאכן תתפנה האישה לבית החולים, האם יהיה מותר להם לבקש מגוי שיתקשר אליהם להודיע להם מה שלום בתם, כיון שזו הבת יחידה שלהם והם נורא חוששים לשלומה, ואם לא ידעו מה קורה איתה הם עלולים להסתכן ולבוא למצב של פיקוח נפש, מה יהיה הדין?

שאלה כעין זו התעוררה באישה שילדה ביום שישי והתינוק חלה בליל שבת, והתינוק הובהל למחלקת טיפול נמרץ בבית חולים אחר לניתוח חירום. היולדת (שמוגדרת כחולה שיש בה סכנה, כיון שהיא נמצאת בתוך ג' ימים ללידתה כמו שנפסק בשולחן ערוך באו"ח סימן של סעיף ד), היולדת דת דאגה מאד לשלום בנה, ושאלה האם מותר לטלפן בשבת לברר מה שלומו.

השיב מורי זקני שליט"א שמותר לבקש מגוי שיטלפן לגוי אחר הנמצא שם בבית חולים, ויבררו אצלו על שלום הילד, וזאת משום שהדין הוא שכל צרכי החולה נעשים על ידי גוי.

ושאל מורי זקני שליט"א את חמיו מרן הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל מה קורה אם לא היה שם גוי, האם היה מותר ליהודי לחלל שבת כדי להרגיע את היולדת, שהרי מצינו שאם היולדת עיוורת מותר להדליק נר בשבת, אפילו שהמילדת יכולה לעשות מלאכתה בכל אופן מחללים שבת כדי ליישב את דעתה של היולדת שלא תדאג שמא לא עושים את צרכיה כנדרש.

והשיב שכל מה שמצאנו שאפשר לחלל שבת בשביל יולדת, זה דווקא כשדואגת לשלום עצמה, אבל לחלל שבת כדי להציל יולדת מדאגה על הבן שלה, זה לא מצאנו. ולפי זה לכאורה יהיה אסור להורים המבוגרים להתקשר ולברר על המצב של בתם.

אולם יש לחלק שביוולדת אמנם נחשבת כחולה שיש בה סכנה, אבל בכל זאת רק אחת מאלף יולדות מתות (וכמו שכותב המשנה ברורה סימן של סעיף קטן ה), מה שאין כן כאן שההורים חולי לב אם לפי הרופאים זה עלול להחמיר את מצבם הרפואי ולסכן את חייהם, יתכן שמותר להם להתקשר בשבת, שהרי מצאנו אצל שרה אמנו שעל ידי שהתבשרה על עקידת יצחק, פרחו נשמתה ומתה, כמו שכתב רש"י (בראשית פרק כג פסוק ב) וזה משום דאגתה של אמא לבנה, ואם כן יתכן שגם הורים חולי לב עלולים להסתכן מחמת דאגה לבנם, ובפרט אצל אנשים מבוגרים שהלחץ יכול להזיק להם וזה פיקוח נפש.

שו"ת בענינים שונים שנשאל מו"ז מרן פוסק הדור הגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א. להארות והערות: משפחת זילברשטיין רחוב הרב זוננפלד 24, רמת אלחנן בני ברק או בפלאפון: 0527642209 או במייל מערכת דברי חמד 0527642209 נכתב בעזרת ה' יתברך ע"י נכדו אריה לייב בן לאאמו"ר הגאון רבי אברהם יעקב שליט"א זילברשטיין

הנחם מהירחון?

מחכים לפירגונים שלכם מאיזה תוכן הכי הרבה נהניתם? ספרו לנו:

ירחון תורני לבית החורדי
**בין קודש
לרצון**

2 מנוחת אמת ואמונה

הכל על מנוחת שבת
אמיתית • הרב דוד שלום ור

14 שידוכים

ניצוד מתפללים על שידוך
הרב • הרב אלחנן טולדנו

19 זוגיות ומריבות

לעשות שלום בבית •
הרב אבנר קוואס

38 ה' רוצה שתייה יפה

צניעות בת ישראל •
הרב חנוך חזיון

**עטרה
ליושנה**

מפגשי חברה לשידוך נשא ליהודי עמית ליישוב

Orel Ankori
מיתוג ואתרים לעסקים צומחים

עימוד ועיצוב העלון
055-6682462
orelankori2020@gmail.com

רוצים לפרסם
בירחון?
רוצים להיות
חלק מהגיליון
הזה ולזכות את
הרבים?

**התקשרו -
053.313.2472**